Akba

Mısırda inkılâp:
Şapka!

Küçük.. fakat benim!

EMLÂK BANKASI

YAPI TASARRUFU'na başlanmıştır

AKBABA

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet Koçer

Basıldığı yer: ŞAKA Matbaası İSTANBUL

Sayısı 35 Kuruş

ABONE ŞARTLARI :
Türkiye için, yıllığı (52 sayı hesabiyle) 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruştur.

Yabancı memleketlere, yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruştur.

Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade olunmaz.

ADRES : Nuruosmaniye Caddesi, numara 57, İstanbul.

Telefon : 21649

Muayyen zamanlardaki Sancılara Karşı...

GRİPİN KULLANINIZ!

Gripin

- Baş, diş, adale, sinir, ağrılarına karşı başarı ile kullanılır.
- Grip ve nezle başlangıcında bir çok fenalıkları önler.
- Süratle hazmolur, ve derhal tesirini gösterir.

Mideyi bozmaz, kalbi ve böbrekleri yormaz.

GÖVDESİ SAĞLAM KÖKLERİ DERİNDİR

T.C Ziraat Bankası

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI İÇİN BU YIL 650,000 LİRALIK BİR İKRAMİYE PLÂNI HAZIRLANMIŞTIR. BU PLÂNDA 10 ÇEKİLİŞTE

14EV

AYRICA, 10.000, 1.000 ve 500 LİRALIK İKRAMİYELER, TRAKTÖR ve ZİRAAT ALETTLERİ VARDIR.

ÇEKİLİŞLERE İŞTİRÂK ŞARTLARINI BANKA ŞUBE VE AJANSLARINDAN ÖĞRENMEKTE ACELE EDİNİZ.

Sayı : 24

AKBABA

SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Ağustos 28 1952

Açık Mektup

Yazan: Yusuf Ziya ORTAÇ

Güzel kızımız,

Açık mektubuma tebrik ile başlayım. Yook, Avrupa güzeli seçildiğiniz için değil. Çünkü bu bahtiyarlık, sizin kadar annenizin, babanızın, hattâ milletinizin hakkıdır. Siz vasıtasınız. Kazanan, sizin şahsınızda Türk güzelliğidir.

Ben sizi, bütün gazetelerimizi, en az fotoğraflarınız kadar süsleyen ilk demeciniz için tebrik edeceğim. Diyorsunuz ki:

— «Sinema şirketlerinin ve reklâm acentelerinin bütün tekliflerini reddettim. Ben buraya sinema aktrisi olmaya gelmedim. Türk kadınlığını temsile geldim.»

Ne güzel. Emin olunuz, bu sözler, kraliçemizin dudaklarına tebessüm kadar yakışıyor.

Fakat ne yazık ki, gazetelerin bir sayfasında bu asîl beyanatı okurken, sevincimizi felce uğratan âdî bir gömlek ilânı, öbür sayfada sizi tekzip etmektedir!

Eğer, güzellik gibi Tanrı vergisi bir şöhreti, mintan reklâmı yapmakta kalsaydılar ve sizi, yalnız sırtınızda bir mahkûmiyet gömleğini andıran o siyah bez parçası içinde: «Ne yapayım? bir kazadır oldu!» der gibi bükük boynunuzla görseydik, inanın, bukadar üzülmezdik. Ama, gömlek ilânında o mayolu resim ne oluyor acaba?

Sayın kraliçem, o fotoğraf beni rahatsız etti, beni.. ben ki, Ticanîler şeyhi Pilâvoğlu değilim!

Ve siz ki, o zaman daha Avrupa güzeli olmamıştınız. Sadece Türkiye güzeli idiniz...

Öyle ise dikkat: İki yanağınızın iki esmer çukuruna, on iki memleketin reylerini düşürmüş bir bahtiyarsınız. Sakın, onlar da sizi istemediğiniz ve istemediğimiz bir gaflete daha düşürmesinler.

Günseli Başar, siz, yalnız güzel de değil, Güzel San'atlara da mensupsunuz. O halde, güzelliğin kıymetini herkesten iyi bilmeniz lâzım değil mi?

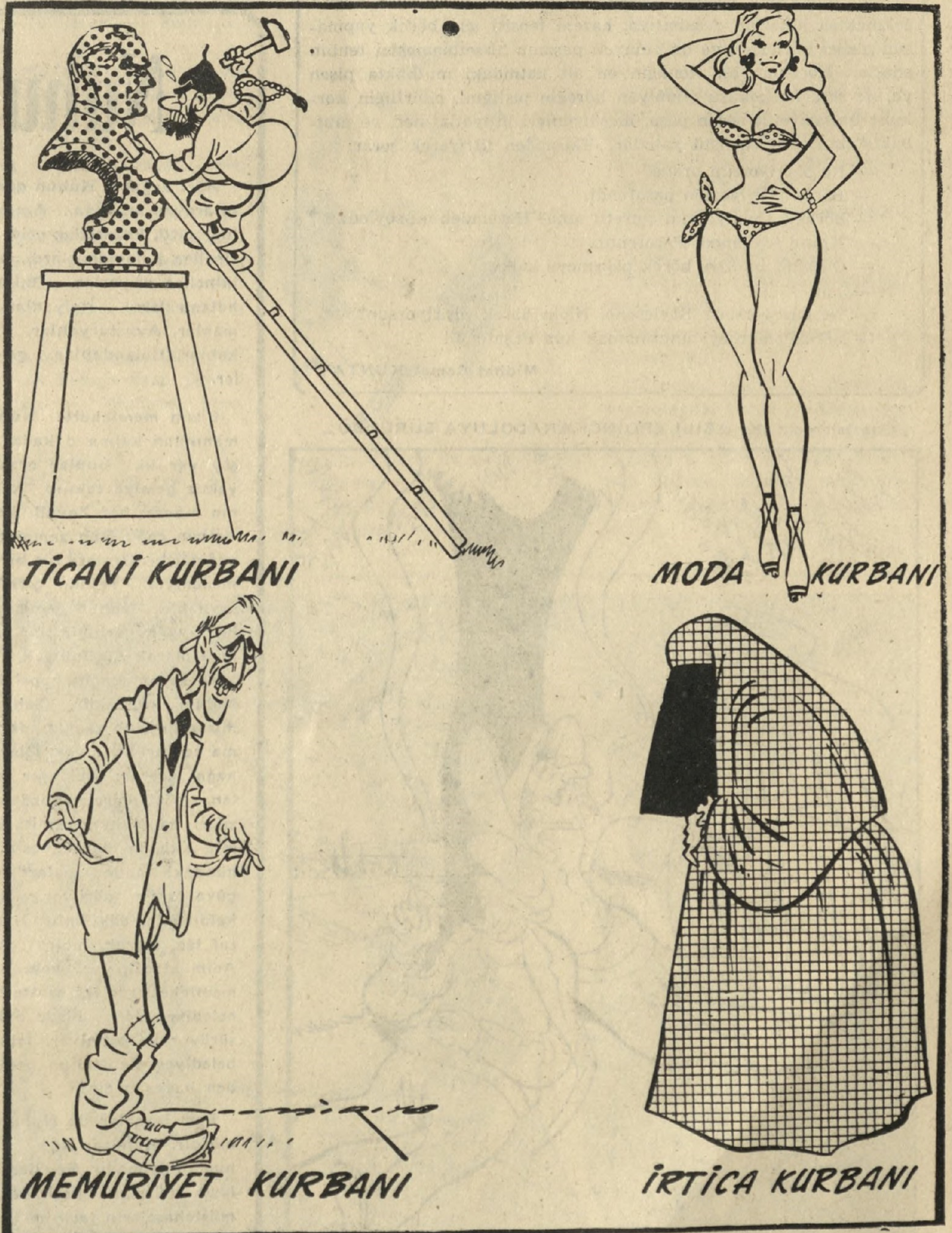
Akbaba'dan, bir baba nasihati isterseniz söyliyelim: En tatlı arzunuz, beyaz perde değil, beyaz duvak ve en kutlu vazifeniz Türk güzelinin soyunu devam ettirmek olsun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

AKBABA

★ *Akbaba, sevgili okuyucularının Kurban bayramını, sağlık ve saadet dilekleriyle kutlar.*

★ *Üç sayı sonra İkinci cildine başlıyacak olan Akbaba'yı yepyeni bir teknik ve çok çeşitli sayfalariyle elinizden bırakamıyacak kadar güzel bulacaksınız.*

KURBANLARIMIZ!..

462

UNUTMAK İSTEMEDİĞİM Şeyler

Unutmak, Unutmamak!

Hürriyeti seçen bir Rus hanımı ki, 69 yaşındadır, Rusyadan çıktıktan yıllarca sonra, Ostralya millî piyangosundan 6 milyon franga yakın bir ikramiye kazanır; ve:

— Bu benim, der, Rusyadan kaçtığım tarihten, yani kocamın öldüğü 1917 yılındanberi ilk güzel talihimdır

Gazete fotoğrafçıları resmini çıkarmak için izin isterler, ve:

— Lûtfen gülünüz, derler

Kadın şu cevabı verir:

— Gülemem, gülmeyi unuttum.

Bu, gülmeyi unutmak vak'asıdır, ve Rusya sayesinde insanların binbir talihsizliğine bir tanesinin daha katılmasıdır ki, bunu bir yabancı gazetede okudum. Bir de unutmak korkusu vardır ki, bunun da hikâyesini eski, değerli fakat cimri bir sadrâzamımızın pek zarif olan ihtiyar kızından dinledim:

Paşanın çoluk çocuğu, börek ve tatlı gibi yemeklere hicran çekmekten bıkarlar. Aşçıbaşıya, harem tepsisi için börek yapmasını gizlice söylerler, ve bu cinayeti paşanın hissetmemesini tenbih ederler. Kocaman bir konağın en alt katındaki mutbakta pişen ve, ne sesi, ne kokusu çıkmıyan böreğin piştiğini, cimriliğin korkunç hassasiyetile sezen paşa, merdivenleri ihtiyatla iner, ve mutbakta aşçıbaşıyı suçüstü yakalar, öfkesinden titriyerek sorar:

— Ne pişiriyorsun orada?

— Börek pişiriyorum paşafendi..

— Börek pişir diye kim emretti sana? Haremden mi söylediler?

— Kimse söylemedi Paşafendi..

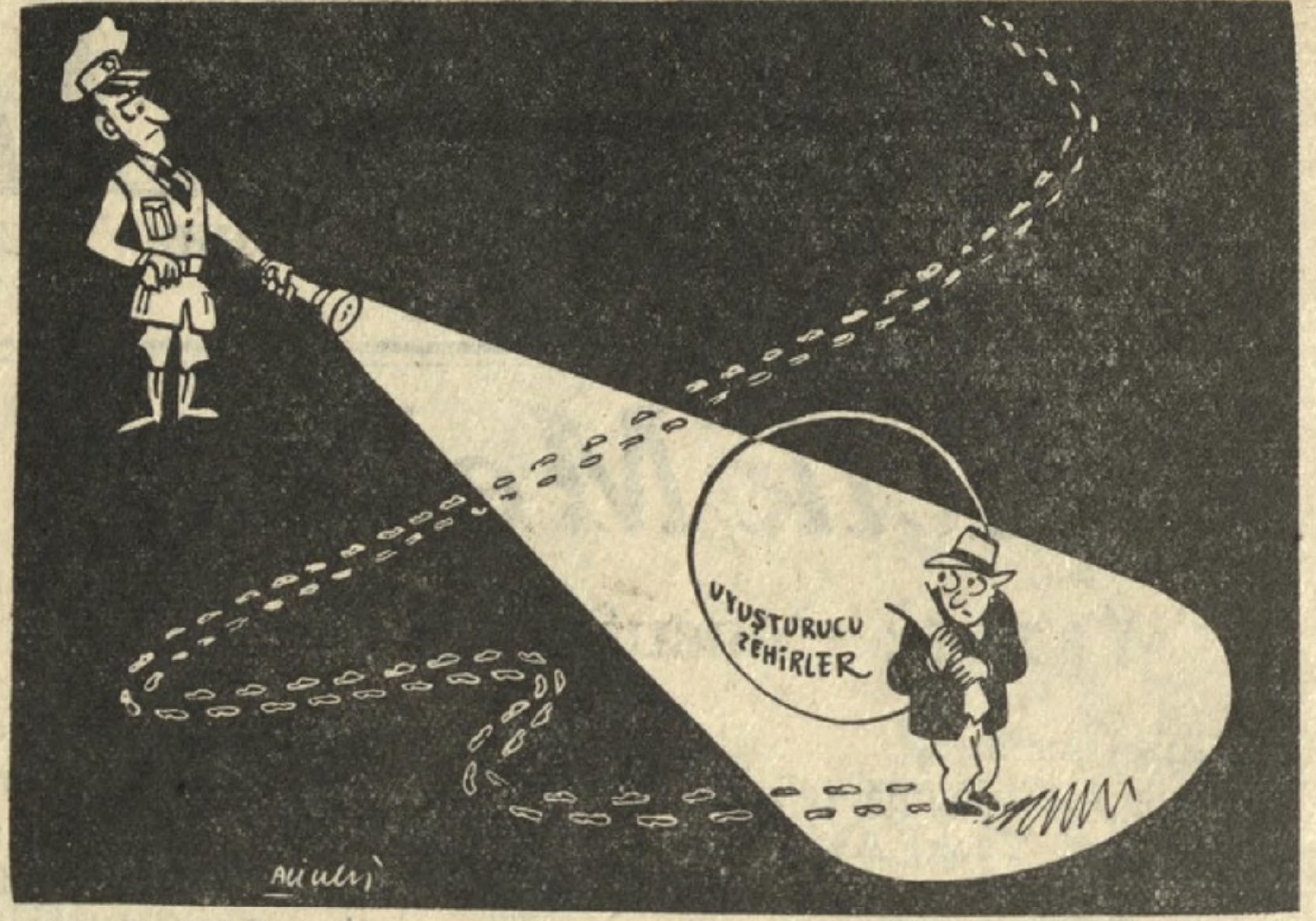
— O halde, ne diye börek pişirmeye kalktın?

—......!

— Ne susuyorsun? Söylesene, Niçin börek pişiriyorsun?

— Börek pişirmeyi unutmamak için Paşafendi!

Midhat Cemal KUNTAY

Tüccar (!) — Uyuşturamadık gitti!..

Gazetelerden: İKİ AZILI EROİNCİ ANADOLUYA SÜRÜLDÜ...

— Eroine mi?.. Hani köyümüze sürgün edilen bir eroinci vardı ya... İşte, ondan alıştık!...

Nuhun Gemisi

Ağrı dağında Nuhun gemisini arayan arayana... Amerikalılar gitti, Fransızlar geldi. Birinciler bulamamışlardı, şimdi ikinciler arıyorlar. Onlar da bulamazlarsa, İtalyanlar, Almanlar, Avusturyalılar, Belçikalılar, Holandalılar... gelecekler.

Bizim memlekette Nuh zamanından kalma o kadar çok şey var ki, bunlar arasında yalnız gemiye takılıp kalmanın mânası ne? Zavallı köylerimizin çoğu Nuh zamanından yadigârdır. Oralara hiç bir din, medeniyet, rejim girmemiş sayılabilir. Nuhun gemisini daha ziyade geriliğin bir sembolü olarak düşünürsek, öküz, kara sapan, kağnı hepsi birer Nuhun gemisidir. Şehirlerimizde de Nuh zamanından kalma ne gerilikler var: İşleri bir kağnı arabası gibi ağır yürüten devlet dairelerimizden bazıları da Nuhun gemisi değil mi? Akbaba idarehanesinin önündeki cadde aylardanberi gûya tamir görüyor. Bütün kaldırımlar sökülmüş. Her taraf taş, toprak, moloz yığını. Adım atacak yer yok. Başka memleketlerde iki saatte biten belediye işleri, bizde aylarca sürüyor ve bitmiyor. İstanbul belediyesi de Nuhun gemisinden başka nedir?

Bazı insanlar da Nuhun gemisidir. Kafaları Nuh zamanından kalmadır. Her ileri hamleye düşman kesilirler. Bu müstehaselerin tarihini keşfetmek için Amerikadan, Fransadan heyetler getirmeğe lüzum yok: Sözleri, bakışları, duruşları, ayaklarının uçlarını içeri basarak çarpık ve sarsak yürüyüşleri Nuh Peygamberin devrine hasret çektiklerini gösterir.

Bütün Türkiye Nuhun gemisidir demiyeceğim. Memlekette ileriye doğru bir çok davranışlar ve kalkınmalar var. Fakat Nuh zamanına doğru da hamleler görüyoruz. Sade mürteciler ve softalar arasında değil. Beceriksizliğimiz yüzünden, bir çok işlerimizde de Nuh Peygamberi horlatmağa çalışıyoruz. Misaller sayısızdır. Fakat bir tanesi üstünde duralım: Otomobil, insanları ve eşyayı süratle taşımak için icat olunmuştur, değil mi? İstanbulda o artık bu vasfını kaybetmiştir. Akşam üstü, saat beşle altı arasında, Tophaneden Karaköye otomobille gelen bir adam, süratle gitmek şöyle dursun, tıkanan yollarda uzun zaman duraklamak zorunda kalır. Hareket imkânı olursa, otomobilin sürati, atlı yük arabalarınınkinden fazla değildir. Demek oluyor ki, Türkiyede görünmez ve kudretli bir el, en ileri teknik nakil vasıtası olan otomobilleri bile gerisin geriye itip Nuh zamanına götürmeğe çalışıyor. «Nuh nebi zamanından kalma»« tâbirinin bir atasözü değeri kazanması da, bundan.

Size karışmam, fakat ben, her şeyden evvel kendi kafamı Nuhun gemisi olmaktan kurtarmağa çalışıyorum.

AKBABA

463

Karpuzcu ile Kadın

Kadın — Kaça bunlar?

Karpuzcu — Senin güzel hatırın için yetmişe olur...

Kadın (Karpuzlardan birini eline alıp yoklıyarak) — A... A... A... Dükkânda bile kırk kuruş bunlar. Haydi otuza ver de beş tane alayım.

Karpuzcu — Bu senin bildiğin karpuz değil hanım. Kız oğlan kızdır bunlar.

Kadın — Ne demek o?

Karpuzcu — Bıçağı vurdun mu kan fışkırır.

Kadın — Ben eve gelin almıyorum ayol, karpuz alıyorum.. Haydi, kırk kuruştan veriyor musun?

Karpuzcu — Yetmişten bir kuruş aşağı olmaz. Karpuz değil, şampanyadır bu. Bir dilim ye, gözlerin süzülür.

Kadın — Neden gözlerim süzülüyormuş?

Karpuzcu — Sarhoş olursun.

Kadın (Gülümser) — Peki, elli kuruştan ver.

Karpuzcu — Olmaz hanım. İdare etmez. Yetmiş kuruş. Düşünme. İlâçtır bu karpuzlar, ilâç.

Kadın — Ne ilâcı?

Karpuzcu — Böbreklere, idrar tutukluğuna, sinire, iç bayğınlığına, yürek çarpıntısına ilâçtır. Bir dilim ye, dünyayı başka türlü görürsün.

Kadın — Nasıl görürüm?

Karpuzcu — Cennet görürsün.

Kadın — Peki, haydi, elli beş olsun.

Karpuzcu — Yapma hanım. Fakirin rızkını kesme. Senin buz dolabın var mı?

Kadın — Yok.

Karpuzcu — Hah!.. Gördün mü işte... Bu karpuzlar buz dolabıdır.

Kadın — Nasıl şey o?

Karpuzcu — Güneşte durdukça içi serinler, buz kesilir.

Kadın — Peki, altmış kuruş vereyim.

Karpuzcu — Yetmişi çok görme, haydi. On tane mi istiyorsun?

Kadın — Olmaz. Altmıştan fazla vermem.

Karpuzcu — İnat etme bayan. Bu karpuzu yersen dudağına boya sürmezsin.

Kadın — Ne demek o?

Karpuzcu — Dudakların kıpkırmızı kesilir. Has boyadır bu.

Kadın (Gülerek) — Peki.. altmış beş..

Karpuzcu — Haydi gayret, beş kuruş daha. Vallahi dua edeceksin bana. Çünkü bu karpuzların kapukları da yenir.

Kadın — Haydi oradan... Ben kaz mıyım?

Karpuzcu — Öyle değil... Şekerli suya batırırsın, yumuşar, elmasiye gibi olur. Bir tecrübe et de görürsün.

Kadın — Aman, peki, ver beş tane.

Karpuzcu — Kaçtan alıyorsun?

Kadın — Yetmiş olsun, peki.

Karpuzcu — Yetmişten veremem.

Kadın (Bağırarak) — A!.. A!.. A!... Delirdin mi sen ayol? Yetmiş diyen sen değil misin?

Karpuzcu — Sermayesi yetmiş. On kuruş da ben kâr edeceğim. Seksen.

Kadın — Haydi, çekil git, istemem.

Karpuzcu — Hanım, on kuruş daha ver, pişman olmazsın. Bu karpuzun çekirdeklerini kaynatıp içersen ne olur, bilir misin?

Kadın — Ne olur?

Karpuzcu — On yaş gençleşirsin.

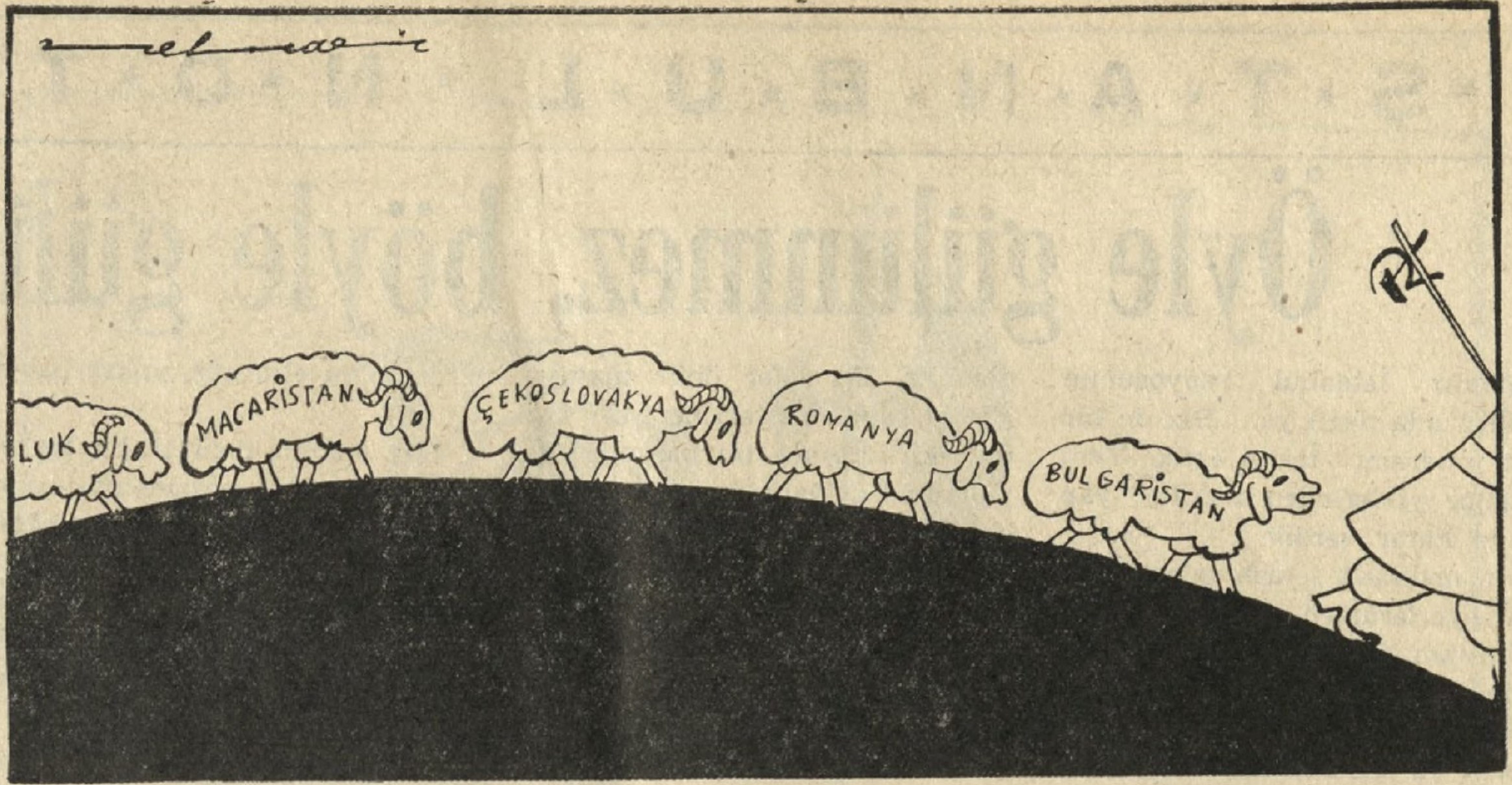
Kadın — Haydi oradan.

Karpuzcu — Bak bana, kaç yaşında varım?

Kadın (Dikkatle bakar) — Otuz var mısın?

Karpuzcu (Güler) — Tam elli yaşımdayım. Fakat bu karpuzları yiye yiye otuza düştüm. Daha da düşeceğim. (Beş tane karpuz ayırır). Seksen kuruşa bedavadır bunlar. (Parayı alır ve uzaklaşır).

ÇIZ

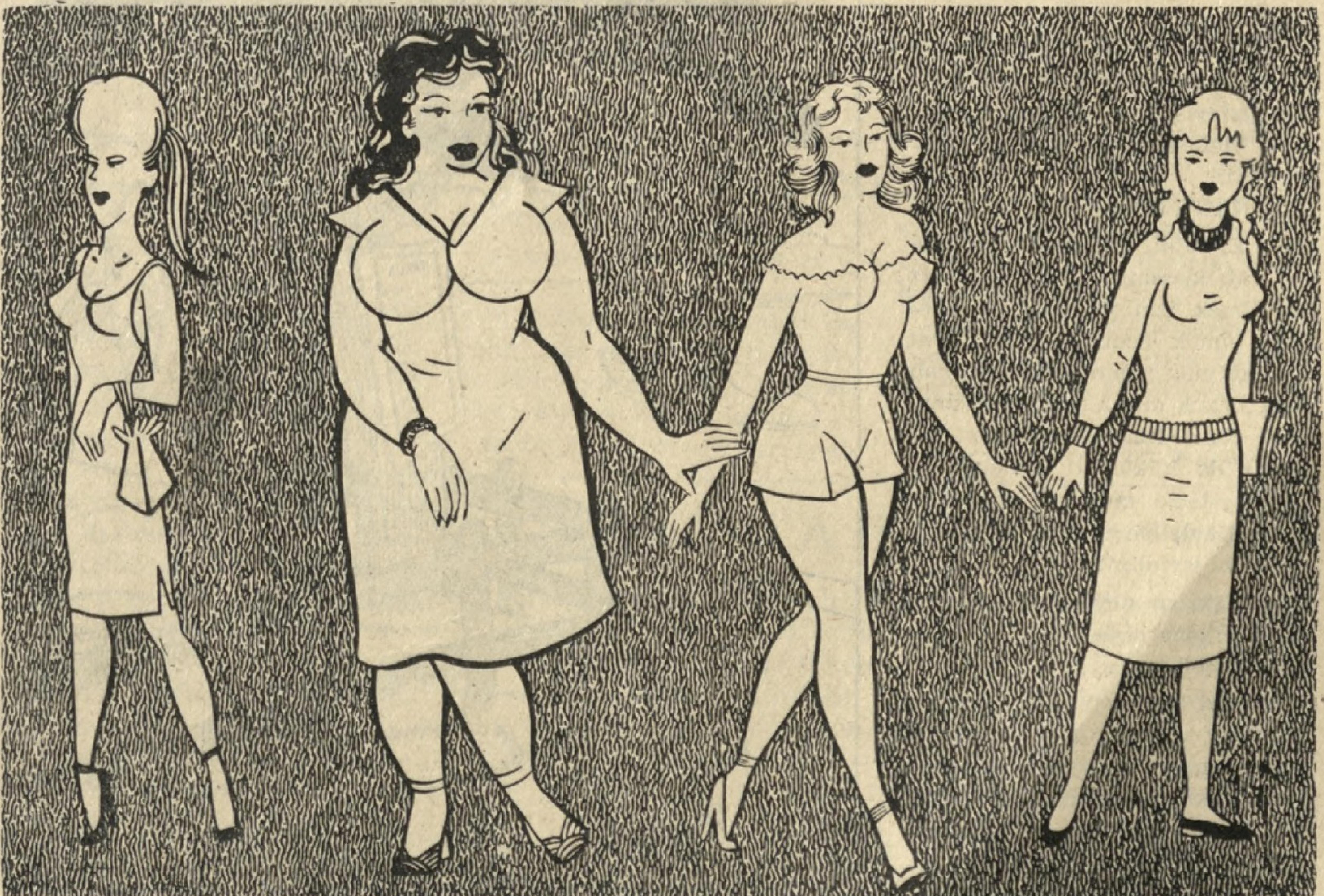

Kurbanlık koyunlar!..

— Biz tavsiye ile gelenlere iş vermiyoruz..

— Teşekkür ederim: Ben de zaten iş değil, memuriyet istiyorum!..

Keçi...... Karaman... Kıvırcık... Kuzu!..

464

Öyle gülünmez, böyle gülünür!..

Yalnız İstanbul radyosunun inhisarında değil ya... Biz de bir yaz programı tertip ettik. Yeni eğlence yerlerinden nakiller yapmağa karar verdik.

Bu maksatla şehrin şairane gezinti yerlerinden biri olan Caddebostanı Gazinosuna gittik. Gidinciye kadar neler çektik? Orasını sormayın. En hafifi, «Lâ havle, yâ sabûr», biraz ağırcası, Tito tarafından kabul edilen bir valinin duyduğu yakıcı bekleme ateşi, daha fazlası da, 954 seçimini bekliyen bir muhalefet adayının azabı.. İşin o tarafını şimdilik geçelim.

Deniz kıyısında bir masaya oturduk. Burada da koltuklar iki türlü: Lüks koltuklar, tahta sandalyeler. Hayatın her safhasında olduğu gibi, burada da şansımıza tahta sandalye isabet ettiğini söylemeğe bilmem lüzum var mı?

Sağ komşu, sol komşu acaba kimler? diye merakla etrafıma bakarken hemen iki masa ileride Falih Rıfkı Atay'ı gördüm. Derhal seğirttim. Ben evvelâ yemekten sonra kürdanla dişlerini karıştırıyor sanmıştım. Meğer, üstad, daha hususî bir ameliyeyle meşgulmüş.

— Kolay gelsin efendim, dedim.

— Buyurun, kolaysa başına gelsin. Buyurun.

— Rahatsız ettim galiba, meşguldünüz..

Üstad, ağzından ince bir törpü çıkardı:

— Mühim değil, dedi. Yarın Başbakanla Samede diş geçirmek niyetindeyim. Dişlerimi biliyordum. Hem siz beni rahatsız edemezsiniz.

— Neden üstadım?

— E, tabiî. Siz kendi halinde bir vatandaşsınız. Beni rahatsız edebilmek için ya Atatürk düşmanı olmak lâzımdır, Refii Cevat Ulunay gibi; yahut üslûbdan mahrum, bozuk düzen yazılar yazmalıdır, Refik Halit Karay gibi; veyahut da hükûmeti alkışlamalıdır, besleme muharrirler gibi...

— Devlethane bu taraftadır, değil mi efendim?

— Eskiden devlethaneydi, şimdi fakirhane oldu. Yarın ne olacağı ise bilinmez...

— Sizi bu saatte evde zannederdik.

— Ben de öyle zannederdim. Ama doktorlar bir müddet istirahat tavsiye ettikleri için ne gazeteye inebiliyorum, ne Şile'ye gidebiliyorum, ne de evde oturabiliyorum.

Bu açık istiskal üzerine üstadı istirahata terkederek masama döndüm. Bu sefer öbür masaya gözüm kaydı. Yaşları her şeye rağmen kırkı aşmış iki hanımla bir yumurcak... Daha ileride genç bir denizci, bir yılışık delikanlı, iki de cazip kız... Etraftaki masalar, yavaş yavaş dolmakta... Caz, henüz başlamış.

Biraz sonra, kırkını aşmış güzeller, seslerini hararetle yükselterek konuşmağa başladılar. Ben ister istemez kulak misafiri oluyordum. Kadınlar, duyulmasını istedikleri sözleri ne yapıp yapıp işittirmesini öyle bilirler ki... Anadolu Ajansı, yayınlarında Tatar ağası gibi yaya kalır. Ne pabuççu dükkânı, ne kumaş adı geçmediğine göre, muhakkak birini çekiştiriyorlardı. Biri:

— Kadın, buranın altını üstüne getirdi! Bir iskandal, bir rezalet ki, sorma kardeş. Kapıda kırmızı plâkalı otomobil bekliyordu. Hepsi doluşup gittiler. Biz de arkalarından bakakaldık..

Kadınların siyasetten bahsetmeleri, bilmece konuşmak gibi oluyor. Kırmızı plâkalı otomobil lâfı geçmese, ne konuştuklarını anlamak kabil olmıyacak... Derken biraz sonra sözün mecrası denize döndü. Acaba plâjda mı daha güzel yanmak, güneş banyosu yapmak doğru olurmuş, yoksa bahçede mi?

Tam o anda, dehşetli bir feryat koptu. Herkes, gazinonun çamlık, denize dil gibi uzanan köşesine koştu. Kadınlardan biri: «Muhakkak biri sevgilisine bıçakla aşkını ilân ediyor» diye hiç istifini bile bozmadı. Öbürü ne de olsa meraklı!

— Ayol, kadına baksana, bir yerine ateş yapışmış gibi feryat ediyor!

Dedi ve kalktı yerinden. Ben de koştum. Kalabalığın ortasında genç bir kadın:

— Söyle herif! diye bir yakışıklı garsonun yakasına sarılmış, haykırıyordu; buralarda garson kılığına girmekle elimden kurtulacak mısın sandın? İki çocuğumla, aslan gibi kocamla beni nerelere bırakıp da kaçtın? Düş önüme diyorum sana!

Zavallı garson bir aralık söz fırsatını yakaladı:

— Yanılıyorsunuz hanımefendi. Diye namusunu müdafaaya çalıştı; yanılıyorsunuz siz... Ben burada on senedir garsonum. Benim de iki çocuğum var, bir de sizden güzel karım var... Sizi tanımıyorum...

Kadın, büsbütün parladı:

— Ne? İtiraf ediyor işte... Evliymiş. Zaten beni evli iken baştan çıkarmadın mı Ankarada?

— Ben ömrümde Ankaraya gitmedim ki...

— Tabiî saklarsın... Suçun meydana çıktı çünkü... Söyle herif! Belinden su mu aldırayım, yoksa seni bir kurşunda geberteyim mi?

Kadın, garsonun yakasını bıraktı. Açık deniz balığı gibi, dipdiri, şahane bir esmer güzeliydi. Hemen çantasından fil dişi saplı bir tabanca çıkararak ateşe hazır bir vaziyette kumandayı basarken, etrafa birikenler çil yavrusu gibi dağıldılar.

— Düş önüme bakayım! Ya ikimiz de boşanırız, benimle evlenirsin; yahut seni şimdi şu deniz kenarına indirir, kurbanlık koyun boğazlar gibi bir kurşunda yere serer, kanını deniz suyuna karıştırırım!

Vay anam vay! Kadın dehşet!. Ankara sosyetesinin ileri gelen kahramanlarından olduğu, emir vermesinden belli!

Eh, serde erkeklik var. Zavallı garsonu o güzel eceliyle başbaşa bırakmak erkekliğimize dokundu. Derhal hamle ettim. Genç kadının bileğine yapıştığım gibi tabancayı aldım. Kaçışanlar, bu defa üçleşen vak'a kahramanlarının etrafını almağa başladılar.

— Deli galiba...

— Hayır, zorba...

— Yaman kadınmış doğrusu...

— Vetosunu kullanıyor!

Gibi sesler duyuyorduk. Tam bu esnada garsonla kadın elele verip halkı selâmlamazlar mı? Kadın, inci dişlerle süslü mercan dudaklarını aralıyarak:

— Sizleri rahatsız ettik ama, dedi, her türlü kan durdurma, yaralama, ânî müdahale icap ettiren benzeri hallerde doktor Vasfi Çokbilmişe müracaat ediniz. Erenköy, Rıdvanpaşa sokağı mükerrer bilâ numaralı muayenehanesinde daima sizleri beklemektedir. Yaz sıcakları dolayısile sinirleri bozularak elini kana bulayanların kurban olanların ilk koşacakları yuva, doktor Çokbilmişin muayenehanesidir!

Sonra bana da kemali nezaketle teşekkür ederek gazinodan çıkıp gittiler. Doğrusu Amerikanvari reklâmın bu çeşidini hiç duymamıştım. Bir şey değil, kemali saffetle hâdiseye karıştık. Etraftan garip garip bakanlar oluyordu.

Ben de yerime döndüm. Baktım ki, güzeller başbaşa vermişler, hâdiseyi seyre giden, benim geldiğimin farkında değil:

— Yok azizim yok, müşterilere neler çaldık, neler dinlettik, fakat imkânı yok içki satışımız artmadı...

— Bir de İstanbul radyosunu dinletseydiniz!...

— Muhakkak ya doktorun kendisidir, yahut komisyon almıştır, ortaktır. Görseydin şekerim, ne de suratsız şeydi!

— Garson mu?

— Hayır canım; kadının elinden, iş yapıyormuş gibi, tabancasını alan sünepe, sıska herif!

Resmî gayri resmî ünvanlarıma «sünepe, ve sıska» sıfatlarının ilâve edildiğini öğrenmek pek iç açacak bir şey değildi ama, neylersiniz? Bağrıma taş basıp oturdum.

Derken bizim hanımlar, bitişikteki genç çiftleri ele aldılar. Biri:

— Bak, bak, dedi, kızın nasıl omuzuna sarılıyor. Aman, bari bir matah olsa... Hey gidi günler hey... Bir şu zibidilerin haline bak, bir de bizi düşün... Şu bahçeden içeri girdiğimiz zaman, bütün başlar dönerdi...

— Ya... Baksana, kızın saçlarını kokluyor ayol... Neredeyse her kesin içinde öpüşecekler. Bari sinemaya gitseler... Hiç olmazsa orası karanlık, biz gözmezdik!...

Bu sırada, iki yalnız hanımdan biri, arkadaşına eğildi:

— İki masa ilerideki genci görüyor musun? diye sordu, pek süzgün bakıyor...

— Sarhoştur da ondan..

— Değil değil... Ben dikkat ettim. Hemen hiç bir şey içmedi. Hem gözlerini de benden hiç ayırmıyor..

— Sakın dansa kaldırmak için dam aramasın?

Demeğe kalmadan adı geçen, daha doğrusu henüz adı geçmediği halde bahsi geçen adam, masasından kalktı. Doğru bizimkilerin masasına geldi, dikildi. Peltek bir talâffuzla:

— Affedersiniz efendim, dedi. Bir şey sormak istiyorum...

Hanımlardan çirkincesi memnuniyetle atıldı:

— Buyurun, ayakta kalmayın..

— Efendim, bizim merhum pederin bir tanıdığı vardı. Hanım. Galiba falanca paşanın büyütmesiydi...

— Evet.

— Tam vaktinde geldim, değil mi canım?...

Gazetelerden: [Elimizde demir âsâ, ayağımızda demir çarık, köy köy dolaşacağız, onları rahatsız edeceğiz.] Kasım Gülek..

C. H. P. çilekeşlerinden derviş Kasım!..

— Yıllardır ortalarda görünmüyordu. Muhacır olmuş, satılmış, birisiyle kaçmış falan dediler.

— Ya... Vah vah... Desenize pek südü bozuk bir şeymiş..

— Evet, öyleymiş.. İki kere boşanıp bir tüccarın metresi olmuş diye duyduk.

— (İkisi birden) Hay ahlâksız kadın hay...

— Maalesef öyle. İşte (sağdakini işaretle) sizi ona benzettim de acaba o musunuz diye sormağa geldim...

Eh, birader, kadınların yüzünü görmeliydin. Ömrümde bir insan çehresinin bukadar gülünç bir hale gireceği aklımdan bile geçmezdi. Nitekim herif de bu manzarayı görünce, bastı kahkahayı. Ama nasıl gülüyordu? Katıla katıla.. İki eliyle karnını, kasıklarını bastırıp yerlerde yuvarlanarak..

Lâkin kadınlar çabucak kendilerini toparladılar. Biri:

— Öyle gülünmez, böyle gülünür!

Diye, topuklu ayakkabısını kapınca adamın kafasına yerleştirdi. Tabiî yine gazino birbirine girdi. Ne caz kaldı, ne dans...

Kavga bitip dövüşçüler ayrıldıktan sonra hakkımda bazı iltifatlar ileri süren hanıma nezaketle sokuldum:

— Haydi doğru söyleyin, dedim, biz meslek sırrına hürmet ederiz. Sizin reklâm ettiğiniz mal ne?

— Münasebetsiz Mehmet —

AYDABİR'de:

Emsalsiz fedakârlıklarla hazırlanan 3 üncü sayısında: Bizde ve dünyada sporcu kadınlar ★ Yüz yıldanberi İstanbul kadınları ★ Genç kızlar Cenneti ★ Niçin boşanıyorlar ★ Bu mevsimde göreceğimiz filmler ★ Cinsiyet pehlivanları ve cinsiyet sıskaları ★ Vereme karşı yeni bir ilâç daha ★ Her gün ölümle karşılaşan adam ★ Evlilikte kadına düşen cinsî vazife! ★ Bergson ve metapsişik ★ Aşk mektupları ★

Paris Moda Kralının

Aydabir'e hediye ettiği en son modeller.

Yazan : Suavi SONAR

466

Bir mecidiye!

Rüsumat nazırı Afif paşa, kahvesinin son yudumunu içerken hademe içeri girdi:

— Akrabanızdan Cevdet bey gelmiş...

— Buyursun...

Cevdet bey, Afif paşanın sütninesinin torunu idi. Biraz dik kafalı olduğu için, memuriyette tutunamamış, ufaktan ticarete başlamıştı

Odadan içeri girince paşa gülümsedi:

— Gel bakalım hazret, ne haber?.

— Sağlık efendim... Bir küçük işim var da... Efendimizden ricaya geldim...

— Hayrola?.

— Malûmu âliniz, ticaretle meşgulüm... Gümrükten çıkacak bazı mallar var... Müşkülât zuhur etti. Müdür bey, keseye davranmadan işin halledilemiyeceğini açıktan açığa söylüyor... Bendenizin tabiatimi bilirsiniz, öyle rüşvetten, bahşişten, anafordan anlamam!

— Sinirlenme, sinirlenme... Dur, hallederiz...

Afif paşa, müdürü yanına çağırıp emretti:

— Cevdet bey akrabamdandır... İşini teshil ediniz!.

— Baş üstüne efendimiz!

Ve müdür önde, Cevdet bey arkada çıktılar.

Fakat beş dakika sonra, Cevdet, tekrar nazırın huzurunda da idi.

— Ne haber, molla?.

— Efendim, müdür evrakı imzaladı ama, bu sefer de mümeyyiz bey müşkülât çıkarıyor!

Afif paşa hademeye seslendi:

— İsmail ağa... Gönder bana mümeyyiz beyi!

Mümeyyiz, yerle beraber üç dört temennah ettikten sonra divan durdu:

— Şevket bey, efendi benim akrabamdandır... İşini teshil ediniz!

— Emir buyurursunuz efendimiz!

Ve mümeyyiz önde, Cevdet bey arkada yine çıktılar.

Amma, beş dakika sonra, Cevdet, tekrar nazırın huzurunda:

— Yine ne var, yahu?.

— Efendim, mümeyyiz de evrakı imzaladı... Fakat şimdi de kâtip güçlük çıkarıyor...

— Allah, Allah... Ne istiyor?

— Malûm... Rüşvet!

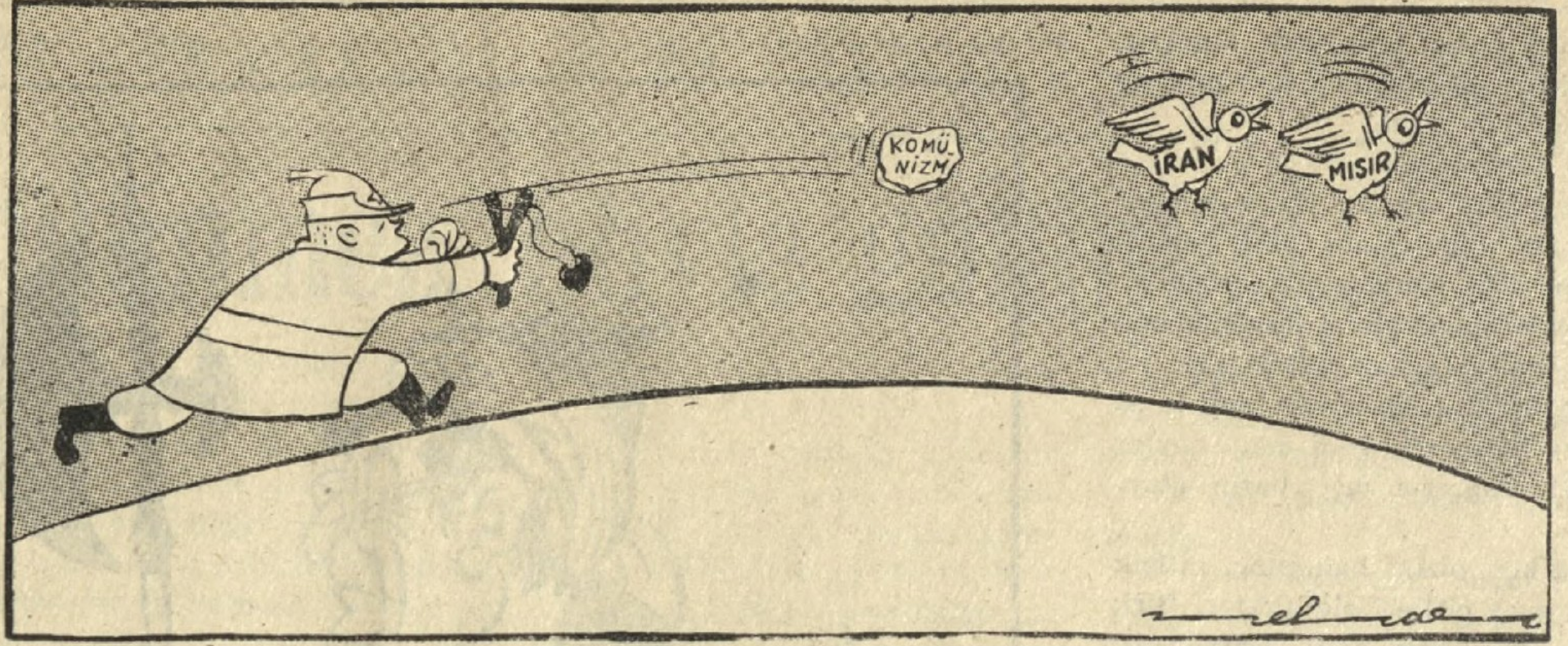
— Kaç para?.

— Bir mecidiye?.

Afif paşa, elini cebine soktu, kırmızı ibrişimden örme bir kese çıkardı ve içinden aldığı mecidiyeyi Şevket beye uzattı:

— Ver de kurtulalım!.

Akbaba

— Bakalım, ikisini birden vurabilecek miyim!...

Komşunun Kızı

Karşımızda kübik apartımanın penceresinde çaprastlanan tül perdeler arkasında ince bir kadın hayali kımıldıyor...

Artık, her sabah âdet oldu: Gecenin rüyaları silinmemiş gözlerimle, bu tül perde arkasındaki hayali seyrediyorum... Bu da bir başka rüya!

Dün ağustosun pırıl pırıl bir günüydü: Hava, masmavi... Yollar güneş içinde... Damarlarımda kan tutuşuyor, kalbimde hayat alevleniyor sandım...

Birden, gözlerim pencereye ilişti: Komşu kız, camları açmış, arkasında yeşil, kırmızı, sarı ipekler karışmış bir pijama, saçları dalga dalga yüzüne düşmüş, karşı yoldan uzaklaşan belikanlıya sağ kolunu uzatarak bir Mussolini selâmı yolluyordu!

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir İtalyan dilberi, dedim...

Öğle üstü, balkondan Taksim meydanını seyrediyordum...

Geçen kış, sinema perdesinden bütün İstanbula yayılan bir şarkı, billûr bir sesle şıngırdamaya başladı...

Baktım, bizim komşunun kızı, saçları bahar rüzgârında dalgalanarak bu şarkıyı söylüyor...

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir Amerikan dilberi, dedim...

★

Akşam üstü, koltuğa gömülmüş gazete okurken, gözlerim karşı pencerede gene renkli bir hayal ile satırlardan çelindi. Baktım, gene bizim komşunun kızı, aşağıya sarkmış, yoldan geçen birisiyle bülbül gibi fransızca konuşuyordu...

— Bonur şeri... Koman sava?.. Mersi... E tuva?..

Kendi kendime:

— Demek, komşum bir fransız dilberi, dedim...

★

Bu sabah, ayni güzeli, gene pencerede, zerzevatçı ile:

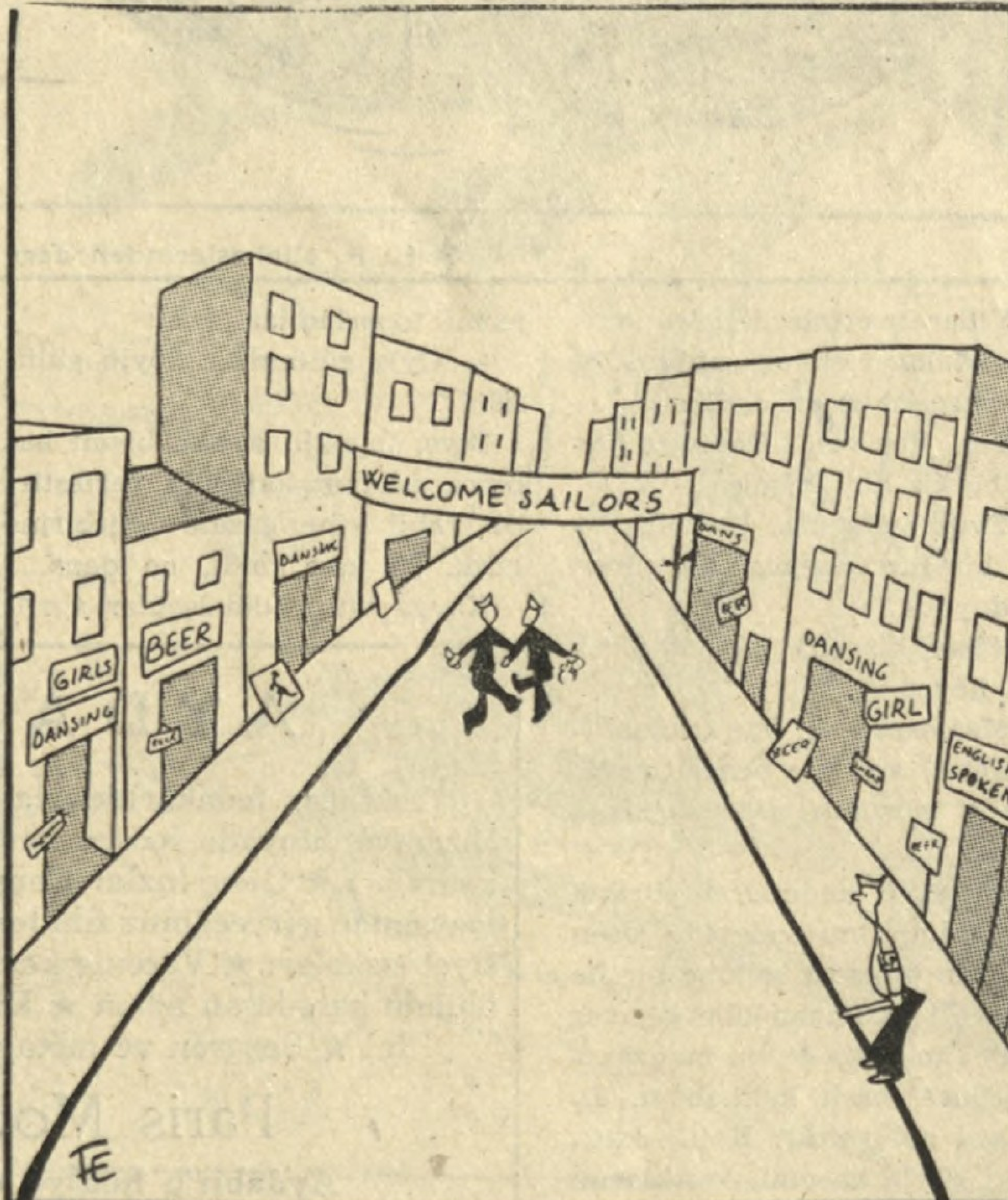
— Pos parades to patlican?.. Ehis Angurya? Ama kala?

Diye rumca konuşurken görmiyeyim mi?..

O zaman, italyanca selâm veren, ingilizce şarkı söyliyen, fransızca konuşan, rumca pazarlık eden ve türkçe tek kelime bilmez görünen bu haspayı tanıdım:

— Demek komşum bir yahudi dilberi imiş!

Çimdik

İSTİKLÂL CADDESİ!..

Yazı

Üstat, yazı mütehassısı idi. El yazısından insanların huyunu, suyunu okurdu. Bir arkadaşı, kendisine bir kâğıt parçasiyle müracaat etti:

— Şu yazıyı tahlil etsene?

Üstat tahlil etti:

— Bu yazının sahibi son derece iyi kalbli, cömert, sabırlı, âlicenap bir insandır..

Arkadaşı sevinçle:

— Ya... dedi. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim. Hem bana büyük bir iyilik ettin..

— Neden? Senin yazın mı bu?

— Hayır canım. Taksitle elbise yaptıracağım da... Terzinin el yazısı!.

ACABA?

Bayan Mahmure Dalgın, komşunun kapısını çaldı:

— Geçen hafta sizden ütü almıştım. Yine lâzım oldu. Acaba geri getirmiş miydim?

— Hayır.. dediler.

Mahmure Dalgın feryadı kopardı:

— Eyvahlar olsun... Ya kime götürdüm öyle ise?.

Hikâye

Antika Saat!..

Harun bey, daha ilk görüşte onun ne mal olduğunu anlamıştı, fakat ne yapsın, kızı Nihalin Macide karşı pek fazla zaafı vardı. Eğer bu delikanlı ile nişanlanmasına razı olmazsa belki de bu yüzden kızının hayatı tehlikeye girecekti. Zaten Nihal, hastalıkla büyümüş, kansız, sinirleri bozuk bir çocuktu. Onun bu arzusunu yapmamak zavallı babanın elinden gelmedi. Kalbi burkula burkula «Peki» dedi. Fakat bir türlü yarınki damadına ısınamadı.

Aradan aylar geçtiği halde kimdir? Nedir? Ne iş görür anlayamamıştı.

Macit, Harun beyin dindarlığını bildiği için bir zamanlar sâdâttan (peygamber sülâlesi) olduğunu söylemişti. Sonra Cengiz Han neslinden geldiğini iddiaya başladı.

Mesleği, işi gücü sorulduğu vakit te kâh ressam, kâh mimar, kâh (Asarı atika) mütehassısı, kâh komisyoncu olduğunu söylüyordu. Fakat bu yalanlar çok sürmedi.

Bir gün Harun beyin evine dört yaşında bir sıska çocukla, fakir bir kadın geldi. Macidin eski karısı olduğunu söyledi. Dört senedir, çocuğuna bakmıyan bu çapkının kendisini nasıl bir sefalet içine bıraktığını öyle yana yakıla anlattı ki Harun bey Macide karşı kinini unutarak kadına bir miktar para verdi ve ara sıra yardım edeceğini vadetmekten kendini alamadı.

Bu hâdise Nihalin kalbi üzerinde dehşetli bir tepki yaptı. Bir anda Macitten soğudu, bir daha onun ne yüzünü görmeğe, ne adını işitmeğe tahammül edemedi. Tabiî Macidin derhal pabuçları eline verildi, fakat bu serseri genç evden giderken Amerikalı milyarderlere satılmak üzere kayın pederinden emaneten aldığı âsarı atikadan murassa bir saati de beraber götürmüştü. Saatin hem maddî, hem mânevî kıymeti çok büyüktü. Harun beyin Rusyaya elçi giden büyük dedesine bu saat Çar tarafından hediye edilmişti. Şimdi sokağa atılsa 8, 10 bin lira ederdi.

Macit, son zamanlarda bu saati görmüştü. Bir (Âsârı atika) mütehassısı sıfatile onu tetkik ettikten sonra bu türlü koleksiyonlara meraklı bir Amerikalı için bunun en az iki yüz bin dolar edeceğini söylemişti.

Harun bey, Macide bazı mühim işler için ikraz ettiği paralardan vazgeçiyor, fakat saati terkedemiyordu. Muhtelif vasıtalarla istetti. Macit, hiç çekinmeden saati vermiyeceğini söylemekle mukabele etti. Nihayet bu mesele, Harun beyin arzusu hilâfına mahkemeye intikal etti. Zavallı adam, büyük bir ıztırap ve mahcubiyetle mahkeme kapısında bekliyordu. Macitle karşı karşıya hâkimin huzuruna geldikleri zaman büsbütün utandı ve şaşırdı.

Reis Harun beyden sonra Macide hüviyetini sordu.

— İsminiz, mesleğiniz?

— Adım, Bay Macit Timuçin.

Harun beyin sesi titredi.

— Doğru söylemiyor, hüviyetini saklıyor.

Macit, cebinden hüviyet cüzdanını çıkardı.

— İşte Ulu Başkan!

Reis hüviyet cüzdanını tetkik ettikten sonra iade etti.

— Peki... Mesleğiniz?

— Ertekim (mesleğim), başı boş (serbest) ertiktir.

Tekrar Harun beyin titrek sesi duyuldu.

— Reis bey, acayip sözlerle hüviyetini saklıyor.

Bu sefer Macidin sesi gürledi:

— Ne demek?. Yağınım (hasmım) bilmiyor mu ki yüce könilik (adalet) oturgaçı (kürsüsü) katında (huzurunda) yalan söylenemez.

— Ne söylüyor, anlamıyorum reis bey?

Reis müdahale etti:

— Dâvacı anlaşılacak munis kelimelerle cevap vermenizi istiyor?

Bu sefer Macit, büsbütün gürledi:

— Ne demek istiyor? Türk budunu (milleti) etegliğinin (hükûmet) yarguçunda (mahkemesinde) öz dilimi kullanmak yasak mı? Yağınım (hasmım) eski kafalı, belki de bir ulus (halk) dili avanı (düşmanı) ise bana ne?

Mahkeme reisi âzalarla fısıldaştı:

— Ne diyor?

— Galiba öz türkçe söyliyeceğim diyor?

Kısa bir müzakereden sonra karar verdiler.

— Peki... Müdafaanızı öz türkçe yapmakta serbestsiniz. Dâvacı murassa bir saatini dolandırdığınızı iddia ediyor, ne dersiniz.

— Bay başkan (reis bey), ben arçıganlığı (hırsızlığı) yaylav (kabul) etmem. Kendisinin önce gürgânı (damadı) olmıyacak mı idim, söylesin?

Harun bey sinirlenmişti:

— Peki, sonra?

— Sözlerimiz kütüğe geçsin. Bana bir çitişik (murassa) güngen (saat) andaç (hediye) etmedi mi, söylesin?

Harun bey büsbütün kızmıştı:

— Haydi öyle ettim, ne olacak?

— İşte, hepiniz tanık (şahit) siniz ağzile kirtündü. (itiraf etti.) Daha ne istiyor?

— Ne söylüyor, anlamıyorum ki! Bu adam, önce kızımın nişanlısı idi. Sonra suihalini anlamadığım için nişanını bozduk. Emaneten aldığı saati isterim.

— Hayır, bu yönden (sebepten) değil. Kızı özge (başkası) den kaygın (hamile) olmuştu da ondan? Öyle değil mi?

— Peki, öyle olsun, benden saati aldındı ya?

— İşte bunu da ağzile kirtündü (itiraf etti) Benim artık diyeceğim kalmadı. Diye sustu.

Mahkeme heyeti müzakere için odaya çekildi. Hademenin biri içeriye kütüphaneden bir (Tarama dergisi) getirdi. Bir saatten fazla süren bir müzakereden sonra karar şu suretle tebliğ edildi.

«Dâvacı Harun'un evvelce kızının nişanlısı olan (Macit Timuçin) e dolandırdığını iddia ettiği murassa saati bağışladığı ve nişanın kızı Nihal'in başkasından hamile olmasından dolayı bozulduğu mahkeme huzurundaki itirafile sabit olduğundan dâvasının oy birliğiyle sukutuna karar verildi.»

Kararı işiten Harun ayağa kalktı, bir iki defa ağzını açıp bir şey söylemek istedi, fakat söyliyemedi, sandalyenin üstüne yığılıverdi.

FİSKE

— Şuna bak, eteğini amma kısa yaptırmış, bütün bacakları meydanda!...

□

ihtiyacı var!

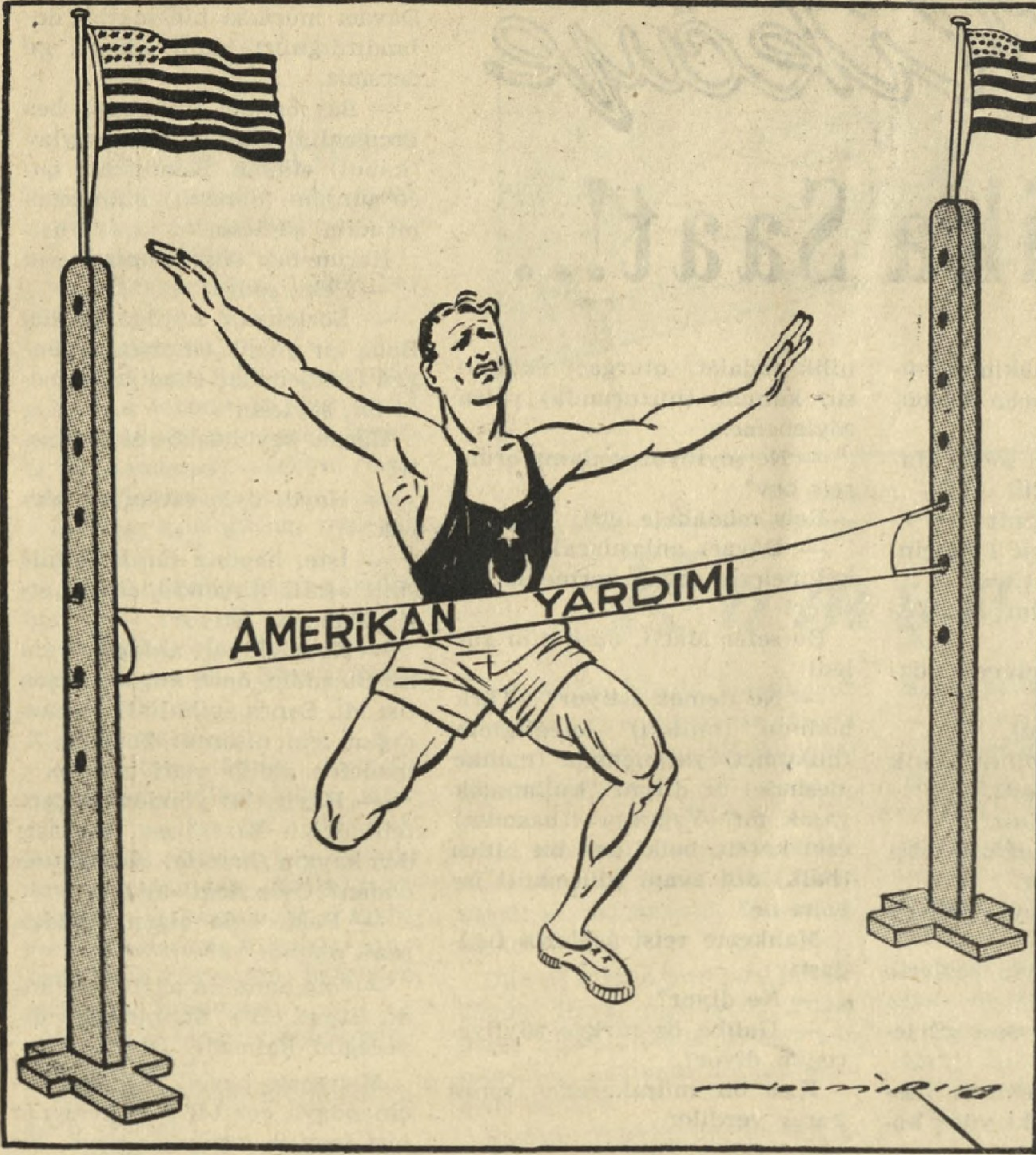
Bâkiye Ramazanoğlu, pazarda Meliha Güvemliye rastladı:

— Sizin üst kattakilerle aranız açılmış, görüşmüyormuşsunuz, öyle mi?

— Evet.

— Neden ayol?

— Neden olacak. Bize bir şişe zeytinyağı göndermişler «kapıları gıcırdıyor, sürsünler» demişler. Ben de hizmetçiyle geri gönderdim «hanım şarkı söylerken kullansın!» diye.. ondan!

Türkiye : Sondan birinci!..

Ne demeli?

Zararın dokunur millî birliğe:
Yapılan işlere: Gayret, demezsen!
Nitekim gidince misafirliğe,
Ayıptır, her söze: Hayret, demezsen!

★

Yüreğin genişse hiç yüzün solmaz,
Dişini sıkmadan bu çile dolmaz,
Bir yudum su bile nasibin olmaz,
İçtiğin ağuya: Şerbet demezsen!

★

İstersen kurulmak sen de bir dama
Sanat bahçesinde filiz budama,
Ortalık gün, güneş diyen adama
Gözlerin kör olur: Elbet demezsen!

★

Senin hiç işin yok dağla, bayırla,
Başın hoş kuzular gibi çayırla..
Nasıl karşılanmaz lâfın «hayır!»la
Söylenen sözlere: Evet demezsen?

★

Kendini vermedin günün seline,
Ne geçti bunca yıl sanki eline?
Bir tekme yerleşir sonra beline
Yediğin silleye: Hürmet demezsen!

★

Eloğlu kazanır günde yüz lira,
Ben ayda veremem bin kuruş kira
Sonunda her sözün olur iftira
Bu acı taksime kısmet demezsen!

Eski OZAN

Büyükada Resim Sergisinde

Ressam Azra İnal «Ada resimleri sergisinde» bir tenkitçiye tablosunu izah ediyordu:

— Şu tablom geniş bir ilham mahsulüdur. İşe başlarken ne yapacağımı katiyen bilmiyordum.

Tenkitçi sordu:

— Peki, bitirdikten sonra ne yaptığınızın farkına vardınız mı?

İtizar:

Son dakikada Büyükada muhabirimizden aldığımız habere göre, bayan Azra İnal'ın bu sergide tablosu yoktur.

Sebebini soran muhabirimize sayın sanatkâr en mahzun tavırlarından birini takınarak:

— Ada manzaralarını fırçama lâyık bulmuyorum, demiştir.

Yanlış nükte neşrettiğimizden dolayı özür dileriz!

Hakikat neyse...

Büyükada'da İsplândit'te açılan «Adalar resim sergisi» ni geziyorlardı. Sanatkâr Kemal Zeren, bir tablosunu gösterdi:

— En realist eserim! dedi, belediye dairesi.

Sordular:

— Hani ya oda bomboş, memurlar çalışmıyor. Tatil saati mi?

— Hayır. Mesai saati. Zaten onun için realist diyorum ya!

Şaşmaz hesap!

Lokantada:

Müşteri — Garson... Bu, ne biçim hesap? Benim yediğim, içtiğim bu kadar tutar mı? Yekûn, neden bu kadar kabarık.. Bak, bir yanlışlık olacak!

Garson — Benim hesaplarımda kat'iyen yanlışlık olmaz, beyefendi..

Müşteri — ?!.

Garson — Çünkü iki defa, üst üste cemederim!..

OTEL FARESİ!..

— Çok bedbahtım, çok.. Üç senelik evliyiz, kocam hâlâ beni tanımıyor...
— Tuhaf şey... Etraftan söylenenleri de mi işitmiyor acaba?...

Et Suyuna Pilâv!..

İsmail Altınbay'ı bilmem tanır mısınız? Son derece şakacı, neşeli, yani şişman ve neticede de midesine düşkündür.

Uzun zamandanberi görüşememiştik. Geçenlerde Sirkecide tesadüf ettim. Vakit öğleydi. Doğru Konyalıya... Hem yemek yiyor, hem konuşuyorduk. Sıra pilâva gelince İsmail:

— Ben yemem. Başka bir şey söyliyeyim! dedi.

— Ne münasebet yahu? Âlâ et suyuna pilâv... Hem sen pilâv yemiyesin, Konyalının pilâvını... Bu nasıl olur?

— Sonra anlatırım... dedi.

Yemekten sonra idarehaneye çıktık. Kahvelerimizi içerken İsmail, neden pilâv yemediğini anlattı:

— Raifi biliyorsun, doktor Raif...

— Hangi Raif bu, bakayım?.

— Hani iki kızkardeşi vardı da gayet titiz insanlardı... Hep beraber otururlardı...

— Ha.. bildim, bildim...

— Evlerini de bilirsin? Kapıdan girince tam karşınıza mutfak gelir. Çamaşırlık falan ikinci kattadır, merdivenle çıkılır...

— Olabilir, bilmem. Bu tafsilâtın lüzumu var mı?

— Var ya... Kardeşleri, evlenmemiş, yaşlı kızlar olduğu için Raife pek bağlıydılar. Ona âdeta taparlardı. Bir dediğini iki etmezlerdi. Zaten, doktora da temizlik, kardeşlerinden sirayet etmisti. Üçü de hastaydılar; temizlik hastası! Lâkin felek Raife yâr olmadı. Zavallı kısa bir hastalığı müteakip gözlerini fâni dünyaya yumdu. Aile dostlarıydım. Böyle bir günde yardımlarına koşmak vazifemdı. Felâket haberini duyar duymaz gittim.

Kapıyı kızkardeşlerden büyüğü açtı. Yol verdi. Yukarısı kalabalıktır diye düşünerek kendimce oyalanmak için mutfağa dalacaktım. Bir de adımımı atınca, ne göreyim? Raif, anadan doğma çırılçıplak, yüzünden suları aka aka, gözlerini açmış bana bakmıyor mu?

Meğer. merhum ikinci kattaki çamaşırlığı sevmezmiş. Ömründe oraya girmemiş. Muhabbetine hürmeten kendisini mutfakta yıkıyorlarmış. O gün de pilâv yapmışlarmış. Son derece tertipli insanlar olduklarını bildiğim halde, o et suyuna pilâva baktıkça, ıslak yüzü

Tabiî tek bir pirinç tanesini ağzıma koyamadım. Ogün, bugündür pilâv yiyemiyorum!.

— Şeytan —

470

Korkuluk

Temmuz içerisinde idi, dostum Cevada rast geldim. Haniya, şu şişman Cevat yok mu? İşte o.

— Zayıfladım, değil mi? diye sordu.

— Neden? Hasta mı idin?

— Yook! Kendi arzumla, irademin kuvveti ile zayıfladım. O evvelki halimle, plâjda, Nerimanın yanında görünmekten utanırdım.. Ha, gerçek! Sana söylemeyi unuttum: Nerimanla kocası beni adaya davet ettiler. Davet mektubunu Neriman kendi eliyle yazmış. Ben önceden reddetmiştim. Zira Nerimanın kocası olacak o sıska herif sinirlerime dokunur. Lâkin Neriman o derece ısrar etti ki!.. Zavallı, kocasile burun buruna oturmaktan fena halde sıkılıyormuş. Bunun üstüne kabul ettim ama, on beş gün mühlet istedim. Gûya görülecek müstacel işlerim vardı. Hakikatte ise bir kaç kilo kaybetmek istiyordum. İşte, şimdi artık biraz biçime girdim; yarın inşallah adaya gidiyorum.

Bir kaç kilo eksilmekle Neriman gibi ince, zarif bir kadının alâkasını uyandırabilmek iddiasında bulunan bu şişkoya içimden gülüyordum.

Lâkin, aradan on beş gün geçince, kendisine hak vermeye mecbur oldum. Zira Cevattan şöyle bir mektup almıştım:

«Aziz dostum; son tesadüfümüzde, benimle alay eder gibi takınmış olduğun tavır gözümden kaçmamıştı. İhtimal, göbekli olmanın kadınlarda alâka uyandırmaya mâni teşkil ettiğini sanıyordun. Doğrusu, bu güne gelinceye kadar, ben de de ayni zihab vardı. Şimdi, yanılmış olduğumu anlıyorum.

Adaya ayak basar basmaz, iskelede bekliyen Nerimanla karşılaştım. Beni görür görmez çarpılır gibi oldu. Mütemadiyen tepeden tırnağa süzüyordu. Nihayet dayanamadı:

— Ben sizi daha toplu biliyordum... dedi.

— Evet, öyle idim cevabını ver;-dim. lâkin sizin için zayıfladım. Şişman bir adam, zarif bir kadın için yakışık almayan bir arkadaştır. Tam on iki kilomu bu düşünceyle attım.

Neriman kızdı:

— Hata etmişsiniz... Yazık, Benim, sizde en çok beğendiğim cihet, tombul yanaklarınız, kanlı canlılığınız, hiç bir bedii endişe iee bağlı olmıyan iştihanızdı. Biçimlerini muhafaza etmek kaygusile kendilerini helâk eden bir takım asri sporcuların bitik hallerini görmekten usandım. Hayatta, biraz da, şişman adamlara has olan neşeyi, şevki arıyordum. Çünkü hiç bir erkek, yetmiş beş kiloyu aşmadan, kendini kadınlara beğendirmek için zorlamaz. Sıskalar, daima, maddî güzelliklerine güvenir oldukları için başka zahmet ihtiyarına lüzum görmezler. Sizin onlara benzemenizi istemiyorum. Zaten hasta gibi duruyorsunuz. Sizi ben tedavi edeceğim. On güne kadar karnınız eski hacmini bulacak, yüzünüzden yine evvelki gibi kan damlıyacaktır. Göreceksiniz: Fevkalâde bir ahçım var. Hamur işlerini gayet iyi beceriyor.

İşte dostum! Dediği gibi de yaptı. Eski şişmanlığım, şimdiki vaziyetimin yanında sıskalık sayılır. Elbiselerimin içine güç sığıyorum. İlk zamanlar, yemek hususunda biraz imsak edecek oldum; baktım ki, Neriman üzülüyor... Verdim kendimi! Yemekler de, yemek ha! Ahçı başı bir tatar böreği yapıyor... Kaymak!

Sabahları mümkün olduğu kadar yataktan geç kalkıyorum. Nerimanın kocası olacak salak bitişik banyoda, durmadan, saatlerce jimnastik yapa dursun, ben kıs kıs gülüyorum. Aptal! Karısının, zayıflardan ne türlü nefret ettiğini bilse!..

Saat on bire doğru, hep beraber Yürük Aliye, plâja gidiyoruz. Ben İstanbuldan buraya gelirken siyah bir mayo getirmiştim. Neriman, bunun bana yakışmadığını iddia etti ve kendi güzel ellerile mavi bir tane ördü. Bu mavi mayonun içinde bütün plâj halkı bana hayran oldular.

Denizde o kadar eğleniyoruz ki, sorma! Suyun içerisinde, yunus balığı gibi taklak atmasını öğrendım. Ahali katılıyor gülmeden... Neriman da beraber... Bu esnada, budala kocası, tâ Heybeli önlerine kadar kulaç atıyor. Herifte zezvk,

YAZISIZ!..

— Ulan, sokağı kirletmeğe utanmıyor musun?!...

eğlence istidadı yok, ne yaparsın?!

Sonra da kenara çıkıp, kızgın kumların üzerinde saatlerce kavrulup duruyor. Halbuki ben gazinonun sundurmasının altına sığınıyor, alâ buz gibi birayı çekiyorum...»

Mektup böylece uzayıp gidiyordu. Kendi kendime:

— Dünyada ne acaip kadınlar vardır! diye söyleniyordum... Demek bu biçim heriflerden de hazedeni olurmuş!

İçimden de Cevadı kıskanmıyor degildim. Zira Neriman, gerçekten çok nefis bir kadındır ve bir kerecik olsun beni Adaya davet etmemişti.

Eylül başında, Cevada bir daha rastladım. Beyoğlundaki birahanelerden birisinde oturmuştu. Zavallı, iki misli şişmişti. Tanınmayacak bir hale gelmişti. Gözleri âdeta yanaklarının yağı içerisinde kaybolmuştu. Çenesi ile gerdanı birleşmişti.

— Bak! dedi; Neriman beni ne hale koydu!

— Neden şikâyet ediyorsun? Mesut bir yaz geçirdin.

— Evet! Besiye yatırılmış bir kaz gibi şişirdi beni! Kurbanlık koç gibi tavladı!.. Ben ise, kendisini, nüktelerimle, zerafetimle teshir ettim sanıyordum. Al da oku Edepsizin ne maksat güttüğünü anlarsın!

Cevadın, cebinden çıkarıp bana uzattığı kokulu, mor eflâtun üzerine yazılmış mektubu aldım. Neriman, bu mektupta diyordu ki:

«Zavallı tombulum! Beni affet. Zira gerçekten vicdan azabı çekiyorum. Sana zorla kazandırdığım kiloların ağırlığı benim kalbimi eziyor. Senin ölümünden mesul olmayı asla istemem. Seni öyle bir hale koydum ki, her an merak içerisinde , üzüntü içerisindeyim. Allah aşkına bana sıhhatini bildir! Bu mektubumu alır almaz hekime koş; kan aldır; perhiz et; müshil al. Tekrar tekrar rica ederim: Beni, bu hale sebebiyet verdiğimden dolayı affet. İşin iç yüzünü bilsen, zaten affedeceğinden eminim.

Düşün ki, son zamanlarda kocam kendisini ihmal etmeğe başlamıştı. Her sabahki jimnastiğini bırakmış, boğazına düşmüştü. Git gide zerafetini kaybediyordu. Yalvardım, sitem ettim, faydası olmadı. O zaman aklıma çok müessir, biraz da zalimane bir tedbir geldi. Seni, kendisine karşı bir korkuluk gibi kullanacaktım. Seni gördükçe, kendi müstakbel şeklinden ürkecekti. Seni getirdim ve gözlerinin önüne koydum. Ona, işte, diyordum, kendini ihmal edersen olacağın budur. Nasıl, beğeniyor musun? Bu tedbirimin verdiği semereyi tasavvur edemezsin tontonum! Seni gördükçe, kocamın gayreti arttı. Senin bize geldiğinden üç gün sonra, yine o eski hızla perhize, idmana koyuldu. Yılar gibi oldukça, ona seni gösteriyordum. O da:

— Cevada benzemektense, ölmeyi tercih ederim...

Diyor ve gayrete geliyordu.

Şimdi, istersen, sen de zayıflayabilirsin. Plâjda, senin resimlerini çekmiştim ya? Onları bizim banyo odasına, yatak odasına astım. Hele, o mavi mayo ile bir resmin var, şaheser! Onu gören kocam, o gün ağzına tek bir lokma koymuyor.

Senin lûtfunla eski kocama kavuştum. Sana ilelebet minnettarım Tekrar rica ediyorum, beni affet. E mi?...»

Neriman

— Vay mel'un vay! diye söylendim.

Cevat, acı acı gülerek:

— Her şeyi affediyorum... Yalnız mavi mayoyu affetmiyeceğim! dedi.

Karga

Alâmet!

Neclâ ile Leylâ, biri Ekim bankasında, öbürü Biçim bakasın, daktiloydular. Neclâ, Leylâya:

— Çok canım sıkılıyor.. dedi.

— Neden şekerim?

— Patron beni artık sevmiyor..

— Ne biliyorsun?

— Dün «Neden daktilo öğrenmiyorsun?» diye sordu!

□

BELLİ DEĞİL

— Nasıl, evlenecek miyiz şekerim?

— Bilmem, babam bir şey söylemedi...

— Ya annen?

— O da söylemiyor ama, babama itirâza hazırlanıyor!

□

GENÇLİK!

Tanca'ların davetindeydiler.. Ev sahibi salondaki genç, yakışıklı bir erkek portresini gösterdi:

— Büyük babamın resmi! dedi..

Türkân atıldı:

— Maşallah... Ne kadar da genç büyük babanız varmış!..

□

EVLENME

Baro başkanı Abdülhak Kemal Yörük, medenî bir toplantıda medenî bir kadının haklarından bahsediyordu:

— Bir kadının evlenmesi, hiç bir zaman haklarını azâltmaz! dedi.

Doçent Nurdan Kunter atıldı:

— Bilâkis, arttırır... Kocasının

— Haftanın şu pazar günleri de olmasa, sıkıntıdan patlıyacağız yani!...

Dünya Güzelleri

Hollywood'da film çevirmek için nasıl seçilirler?

Fotoğraflarla beraber röportaj

⊞

Paris Modası

Hususî muhabirimiz, meşhur kadın terzisi

Suavi Sonar'dan

Aydabir'de...

— Şu tarağını versene!...

Eski Mizah Şâheserleri

Evli evinde, Köylü köyünde

Evli evinde, köylü köyünde, herkes yerinde gerek! Memleket ancak böyle rahat eder. Halbuki biz bunun tersini yapıyoruz. Deveyi kafese, beygiri kümese koyuyoruz. İnkılâp rüzgârı köhne kütüğü yıktı ve her deliğe rastgeleni tıktı. İşte bütün uygunsuzlukların başı, kavgaların, sövüşlerin, dövüşlerin temel taşı buradadır. Bir defa düşününüz: En küçük işler için inceden inceye, ist'dat, tahsil, meşrep, meslek gibi bir çok şartlar arıyoruz. Beri tarafta en büyük işler için tünel turnikesi bile yok. Rastgelen gözü açık, tramvay arabasına atlar gibi mebusluğa, Vekilliğe sıçrıyabiliyor. Meselâ bir yüzbaşı terfi edince binbaşıdır; eğer milyon başı olursa, elbette başı döner. İşte asıl mesele buradadır. Evli evinde, köylü köyünde, herkes yerinde gerek!

Polislikte boy, sefirlikte soy, çömezlikte toy aranır. Her işin bir türlü adamı, her adamın bir yordamı var. Biz havuç tohumundan minare bekliyoruz. Dama konmuş saksağan, beline vurdum kazma ile!

Eski bir şairin dediği gibi, «Kulağına sürme çeksem, gözüne küpe taksam öyle bir güzel olurdun ki, gözler işitmemiş, kulaklar görmemiştir!

İşte bizim tuvaletimiz tıpkı buna benziyor. Beygirlerin bile kosuya geleni, yol gideni, yük çekeni başkadır. Bir zaman mollalara paye verdik, (ayın)ı fazla çatlattılar. Doğrusu molla musalla taşında, zabit de kale başında güzeldir. Galiba mebusluğu fermanlı bir rütbe addetmek seçim usulümüzün verdiği ters anlayıştan oldu. Fikir münakaşalarının yumruğa ve silâha dayanmasına şaşmamalıyız. Bir takım kumandanı müdafaasını elbette kılıçla yapacaktır. Fazla karışık şeylere çorba dediğimize göre, içine herkesin karıştığı hükûmet ve siyaset işlerinde neden hoşaf lezzeti arıyoruz? Seyisi mutfağa, aşçıyı arabaya koşunca ağzımızın tadı ve tekerleğimizin dingili bozuldu. Nitekim besdesten tellâlından gazeteci olunca, ipliğimiz pazara çıkıyor. Hülâsa evli evinde, köylü köyünde, herkes yerinde gerek!

İbrahim Alâettin GÖVSA

Kız — Kuru çeşmeler yıktırılacakmış...
Anne — Aman kızım, yavaş oku, baban duymasın, meraklanır!...

Bizde ve Dünyada...

Akbaba bu sayısından itibaren iki yeni sayfa açıyor: 1 — Eski mizah şaheserleri: (Bu sayfada, eski mizah ve karikatür üstatlarımızın seçme eserleri bulunacak, dünün kıymetli hâtıraları bugünün hafızasına naklolunacaktır. 2 — Dünya mizahından örnekler: (Bu sayfada da dünya mizah edebiyatından yazı ve karikatür örnekleri verilecektir) Akbaba, daha bir çok yenilikler hazırlamaktadır.

Dünya Mizahından Örnekler

Çifte düğün...

Mr. Porter odada beş aşağı beş yukarı, sinirli sinirli dolaşıyordu. Nasıl sinirli olmasın ki! Biricik oğlu sözünü dinlememiş ve sevdiği kızla kaçmıştı. Bütün kabahat o mendebur kadındaydı; kızın annesinde... Öyle yağlı kuyruğu kaçırır mıydı hiç? Tabiî oğlanın aklını çelip kızı ile kaçmalarına yardım etmişti. Gösterecekti ona!... Gidip evini başına geçirecek, sonra da oğlunun peşine düşecekti.

Bu dâhiyâne fikrinin ona verdiği yeni enerji ile evden çıkıp Mrs. Ryan'ın evine gidip zili çaldı. Kapının açılmasını beklerken ona söyliyeceği ağır sözleri tekrarlıyordu. Nihayet kapı açıldığı zaman Mr. Porter hazırladığı bütün o ağır kelimeleri unuttu ve dili tutulmuş gibi durdu. Zira ona kapıyı açan Yazının son aylarını yaşıyan güzel bir kadındı. Mrs. Ryan ona ağız açtırmadan: «O..... buyrun Mr. Porter», dedi, «Sizi bekliyordum zaten!»

«Beni mi? Geleceğimi nerden biliyordunuz?» Sonra, buraya niçin geldiğini hatırlayınca sesini yükseltmişti.

«Yo... Öyle sinirlenmeyin bakalım. Oğlunuzu sormağa geldiniz, değil mi?»

«Onun için geldim, tabiî. Onları istediğim anda yakalatırım!»

«Onu yapamazsınız işte, çünkü oğlunuz koca adam oldu artık. Sonra ben size onun yokluğunu unutturmak için kaldım.»

Bu sözler Mr. Porter'in yüzüne geniş bir tebessüm oturttu.

«Bu güzel işte... Madem onları yakalatamam, bari kendime yapacak iş bulup onları unutayım. Sizi yemeğe davet etsem..»

«Hay, hay... memnuniyetle.»

Böylece Mr. Porterin bütün kızgınlığı geçti ve Mrs. Ryan gibi güzel bir kadınla yemeğe çıktığı için koltukları kabardı.

Tatlı, tatlı sohbet edip yemeklerini yediler. Nihayet Mr. Porter, «Nerde kalacaklar acaba?» dedi.

«Zannedersem Brownsville otelinde.»

«Kanuna göre biraz beklemek lâzım galiba, değil mi?»

« Yani, düşündüğüm şeyi mi söylemek istiyorsun?»

«Öyle değil mi ya... Onlar çift olsun da biz tek mi kalalım! Hemen otomobilime biner, Renoya gideriz. İki şahit işimizi görür.»

Müstakbel Mrs. Porter elini uzattı ve Mr Porter onu alıp kalbinin üstünde sıktı. Sonra alelacele kalktılar. Zira yapılacak bir sürü işleri arasında çocuklarına ikisinin de ismini taşıyan bir tebrik telgrafı yollamak lâzımdı...

Asîl insan...

Yazan: Tom Stanley

Tom orta halli bir aileye mensuptu. Babası onu çok okutamamıştı. Bu yüzden, Tom, genç yaşında ticaret hayatına atıldı. Önceleri ufak bir çırakken, sonra işin püf noktasını öğrendi ve sonra sonra da büyük vurgunlar vurup zengin oldu. Aslen çirkin bir genç değildi, cebi de para ile dolup, altına lüks bir Kadillâk alınca sosyete kadınlarının gözbebeği oldu. Bugün bir sarışın, yarın bir esmer... Velhasıl çok iyi vakit geçiriyordu. Ayni zamanda paranın geçtiği bütün kulüplere ve yüksek zevatın evlerine babasının eviymiş gibi gidip geliyordu.

Fakat Tom'un bir derdi vardı. O da X kulübüne âza olarak kabul edilmemesiydi. Bu kulübe âza olmak için muhakkak surette aristokrat bir aileye mensup olmak lâzımdı. Azaların hemen hepsi cetlerini İngiliz devletinin kurulmasından evvelki zamana kadar hiç sıkıntı çekmeden çizebiliyorlardı. Gelgelelim Tomda bunlardan hiç biri yoktu. Ona baban kimdi deseler ancak «Soğan tüccarıydı» diyebilirdi. Fakat Tom inâtçıydı; «Ben buraya gireceğim» dedi ve dediğini yaptı. Bunu iyi ahbap olduğu Lordların yardımıyla elde etti. Ekseriyeti kulübe âza olduğundan yıllık toplantıda kabul edilmesi lehine oy verdiler ve çokluk olduklarından, teklifleri kabul edildi.

Fakat kendisine kulübe kabul edildiğine dair mektup gelince, o da oturup şu cevabı yazdı:

Sayın baylar,

Sizlerin yüksek şahsiyetler olduğunuzu ve kulübünüzün de asil bir kulüp olduğunu zannettiğim için âza olmak istedim.

Fakat şimdi görüyorum ki yanılmışım. Benim gibi ne idiği belirsiz birini âzalığa kabul eden bir kulübe maalesef ben giremem!

Hürmetlerimle.

Nakleden:
Meryem ESEN

Fotoğrafçı — Lûtfen gülümseyiniz!...

☐

YENİ KİBARLAR!

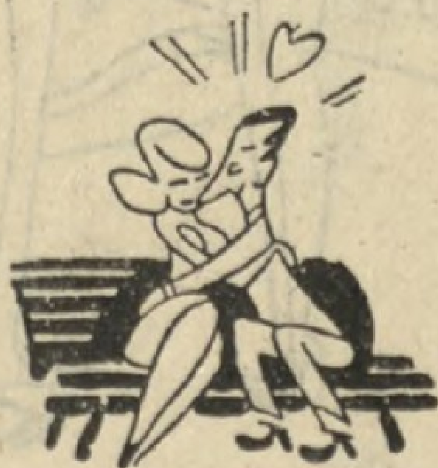
Zengin bir salonda birbirlerine takdim edilmişlerdi. Arkalarında gayet şık elbiseler vardı. Fakat bu şık elbiseler, yüzlerdeki kaba çizgileri değiştirememişti.

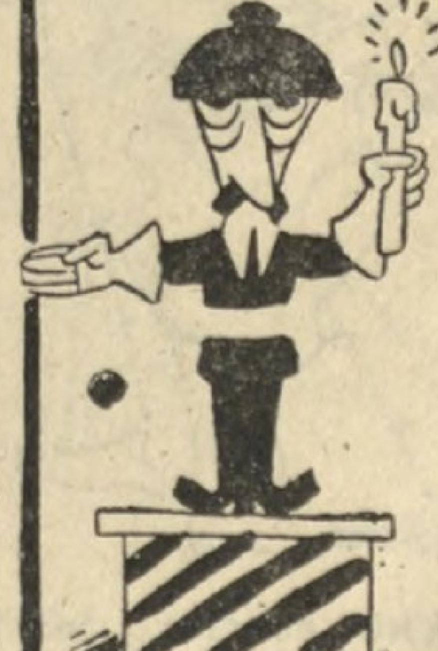
Biri sordu:

— Sizi tanıyor gibiyim.. Acaba nerede müşerref olmuştum?.. Pariste mi?. Londrada mı?..

Öbürü, yavaşça kulağına fısıldadı:

— Hapishanede!..

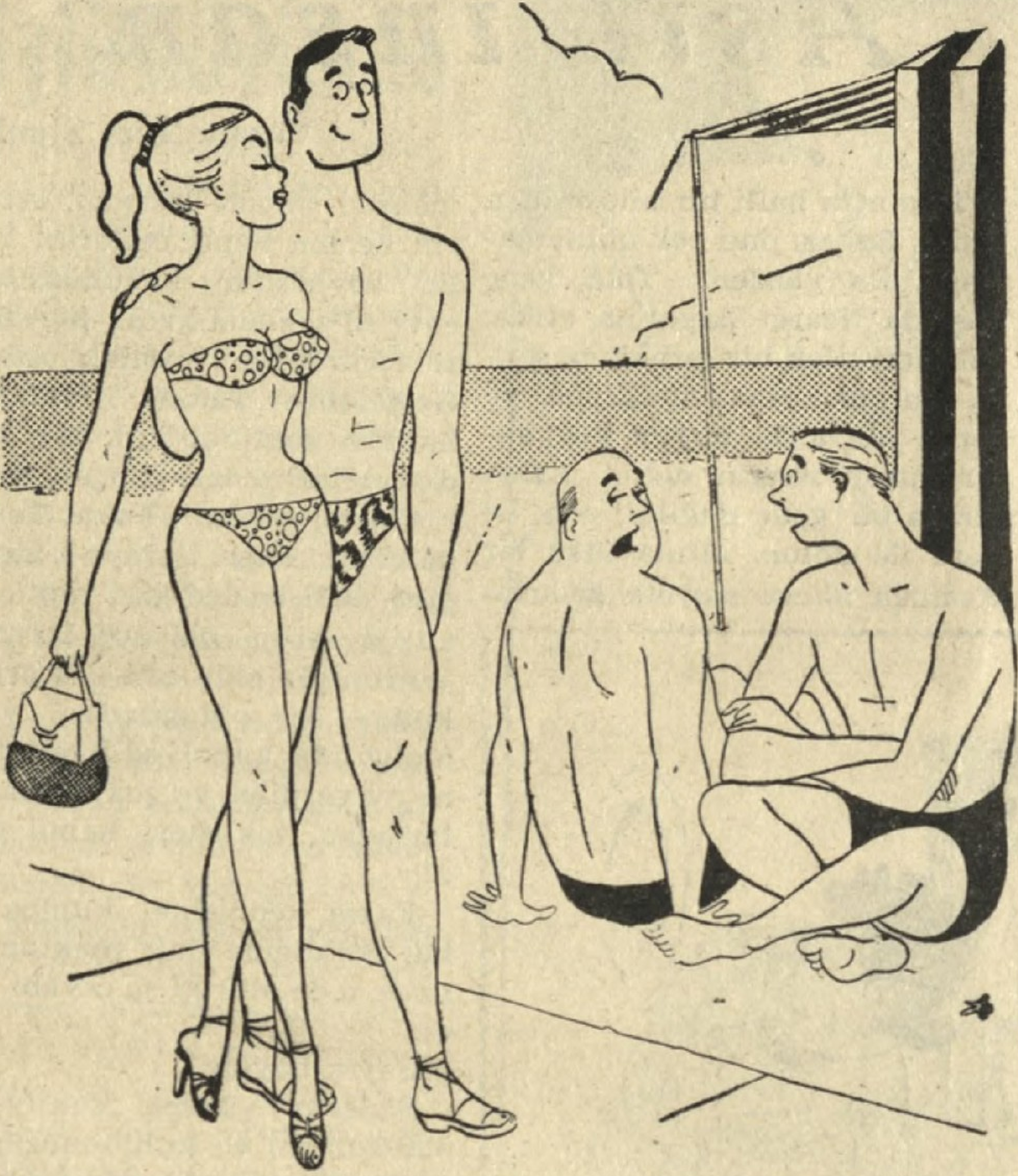

YAZISIZ!..

474

DÜNYA Karikatürleri

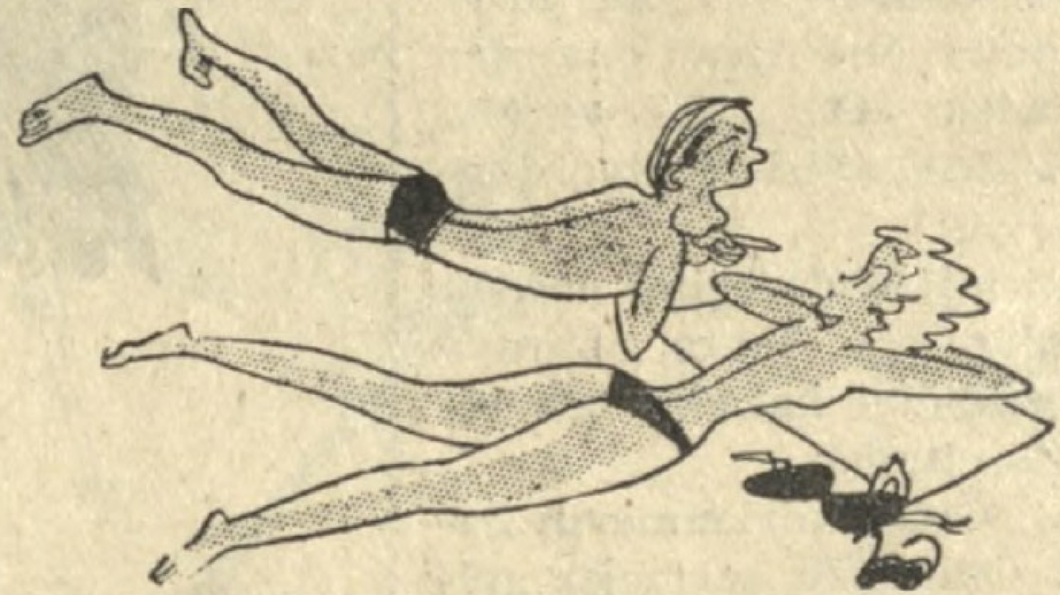
— Bunları tanıyor musun? Plâjın en güzel çifti diyorlar...
— Erkeği tanımıyorum...
— Ya kadını?.
— Onu tanırım: Karımdır!..

— İci Paris —

Kadın — Ne o?... Yine hayal kurmağa başladın galiba!..

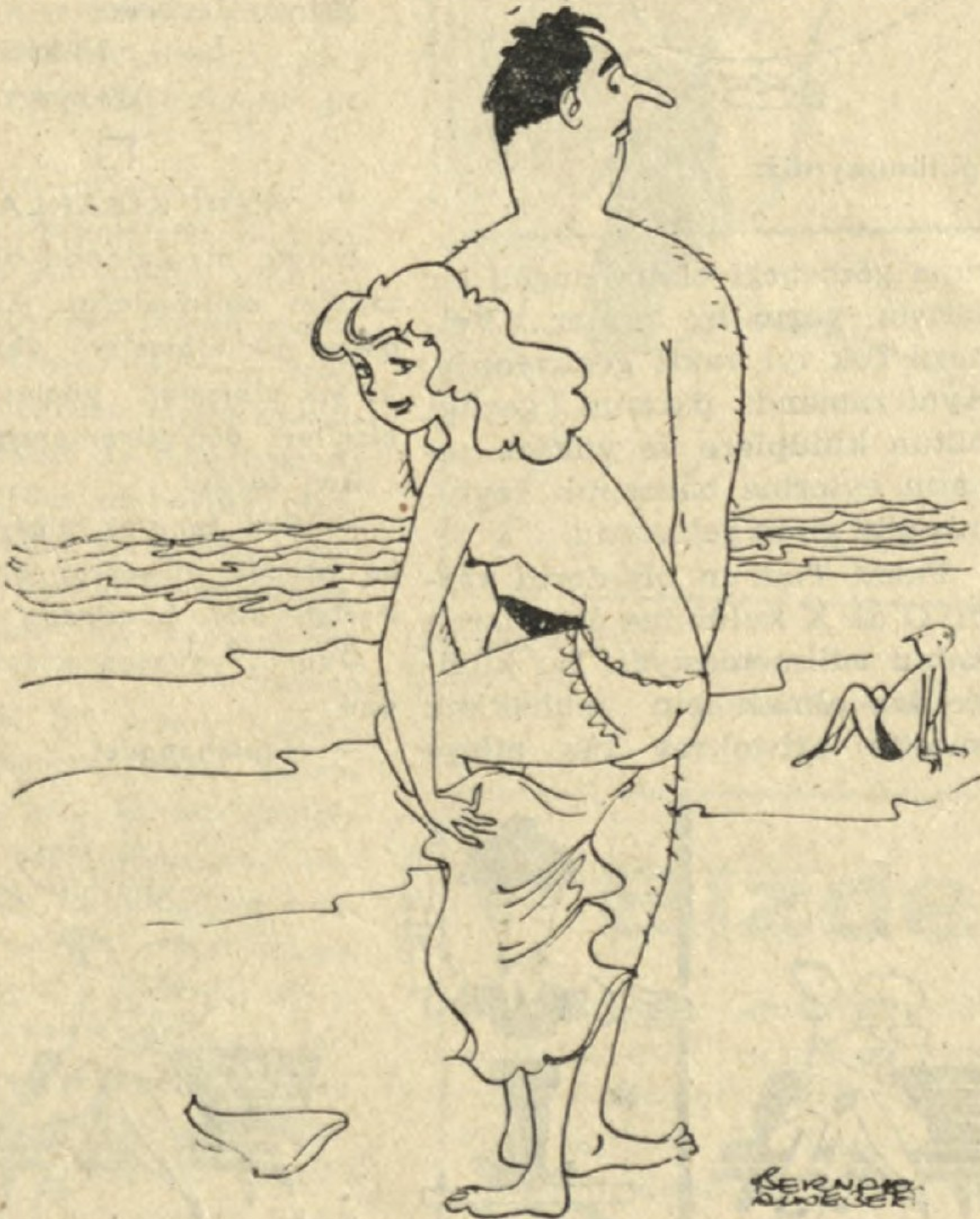
— Le Rire —

Erkek — Neye yüzüyoyun yatıyorsun?.. Yoksa, benden gizlediğin bir şey mi var?

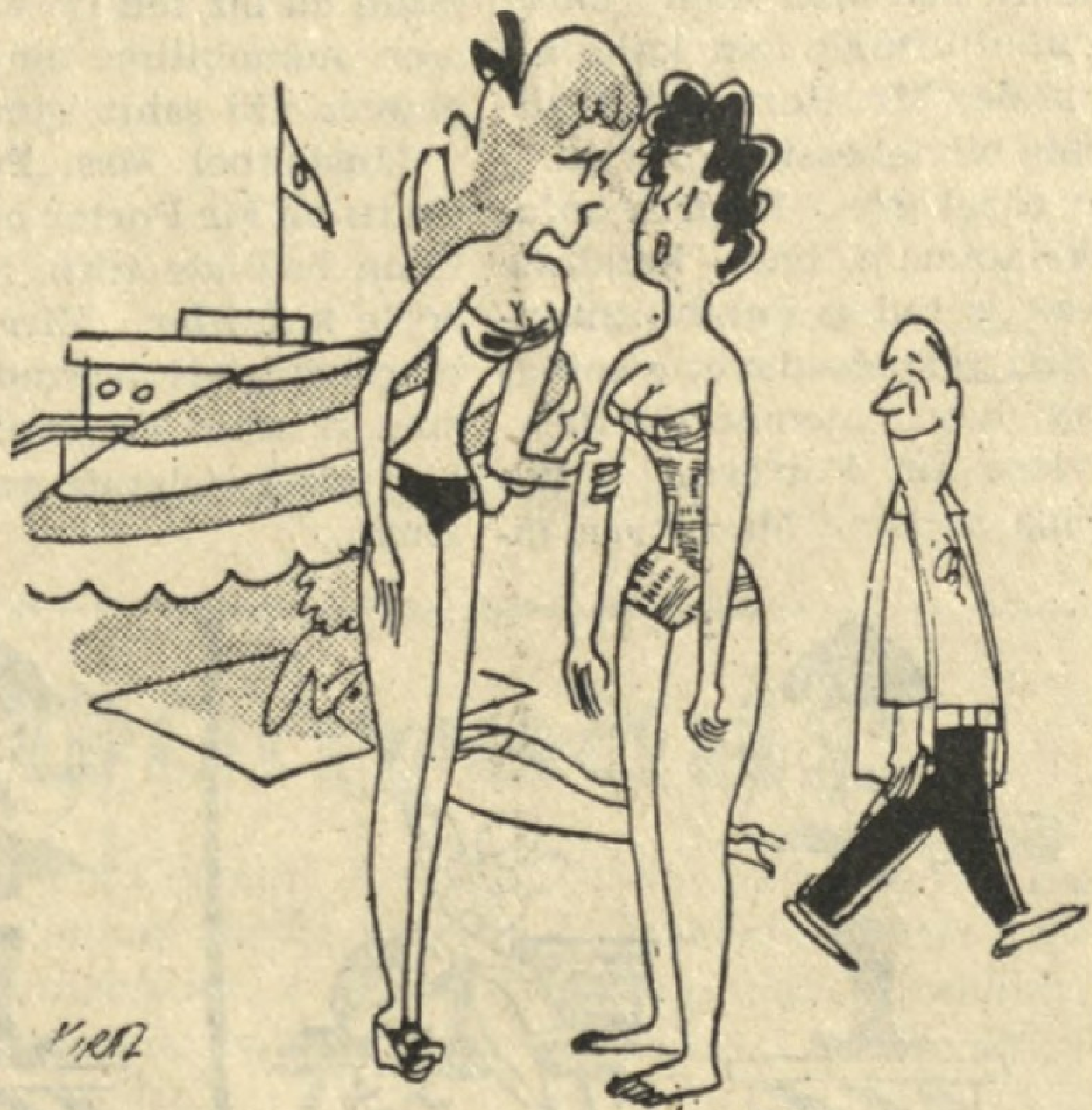
Kadın — Hem de bir değil, iki!...

— İci Paris —

Kadın — Oooh, teşekkür ederim... Siz 19 uncu asra lâyık bir erkeksiniz!...

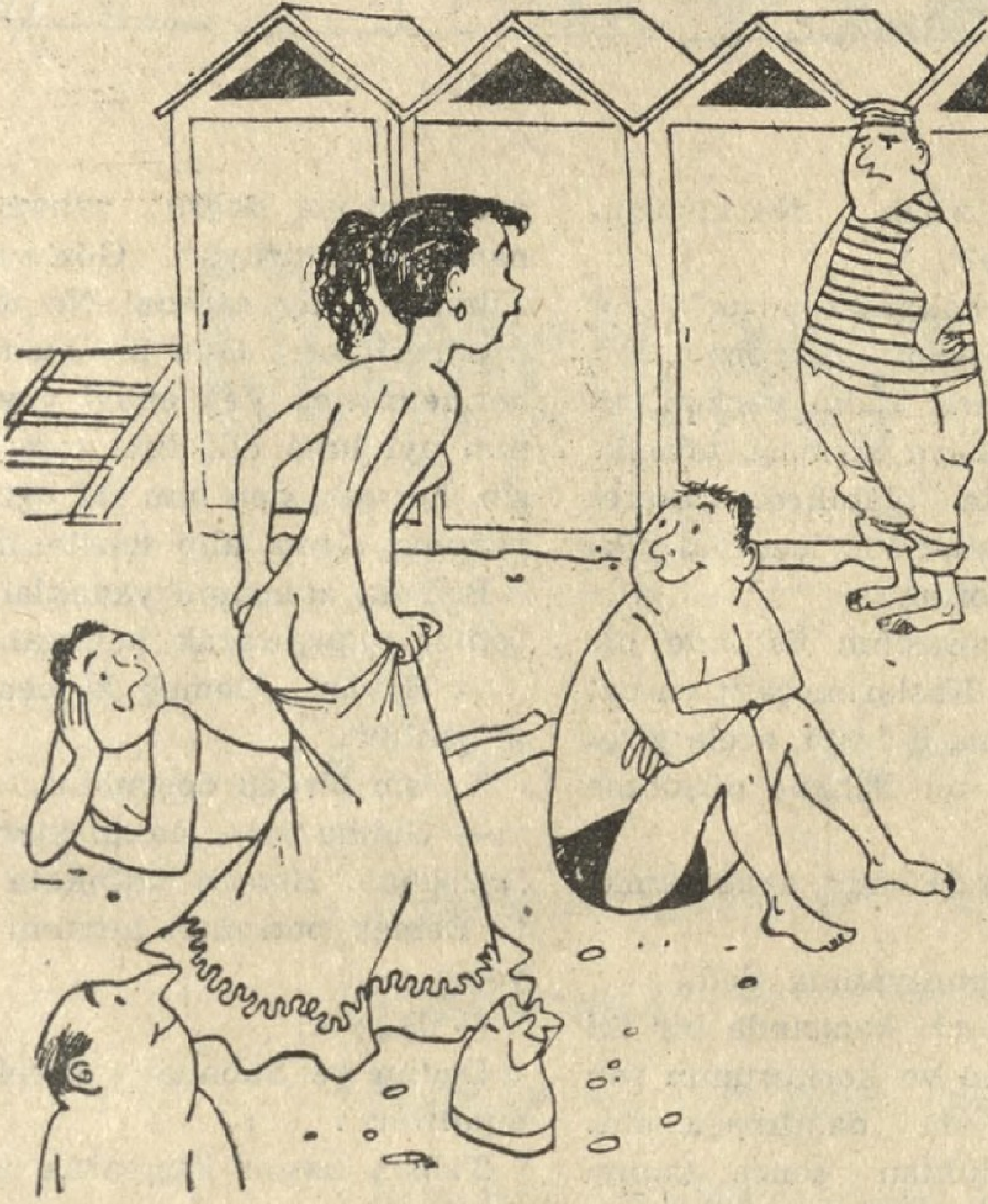
— Le Rire —

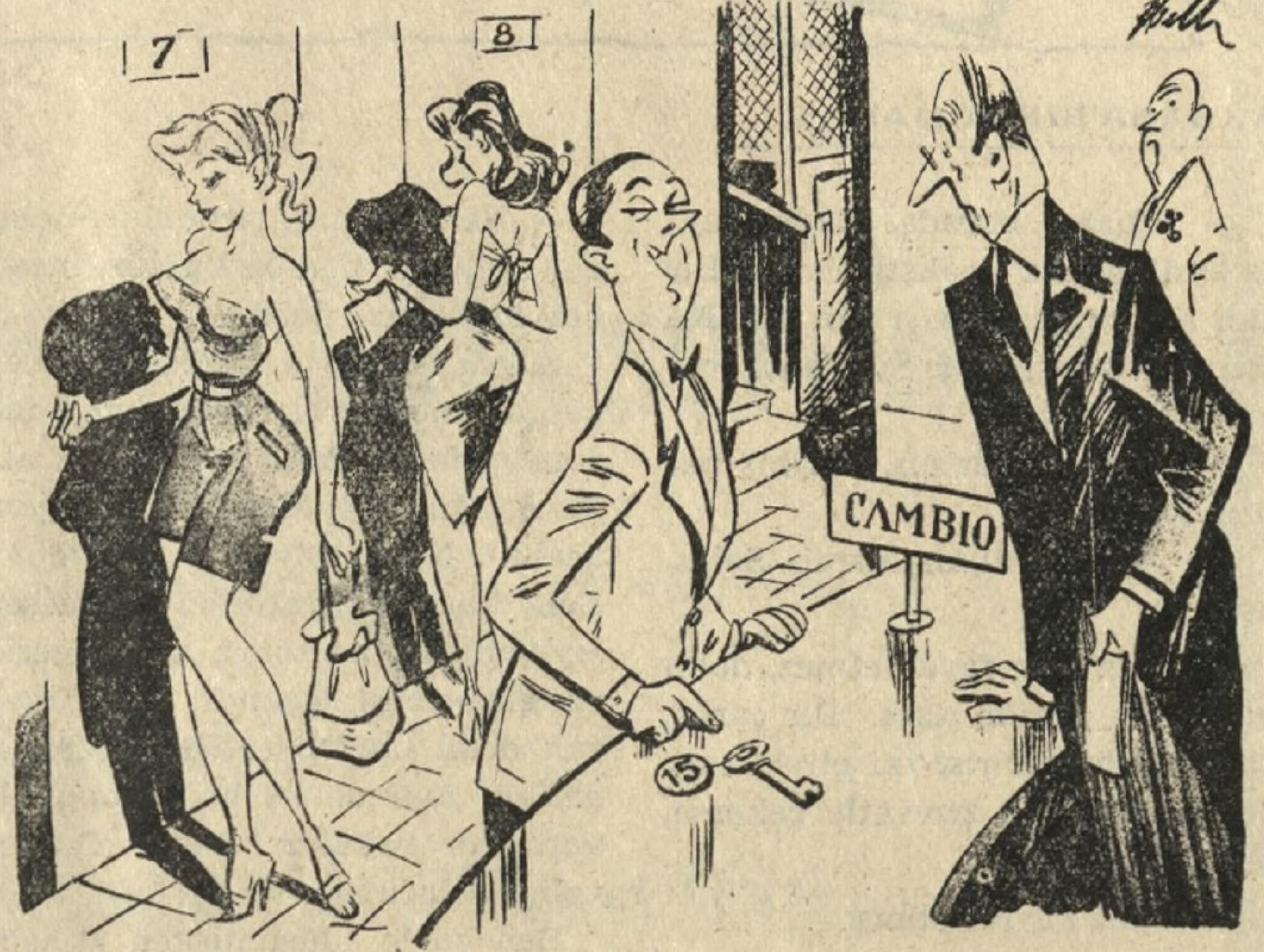
— Gazeteden mayonu pek beğendim... Okumak için epeyce erkek yakına sokulacaktır!..

— İci Paris —

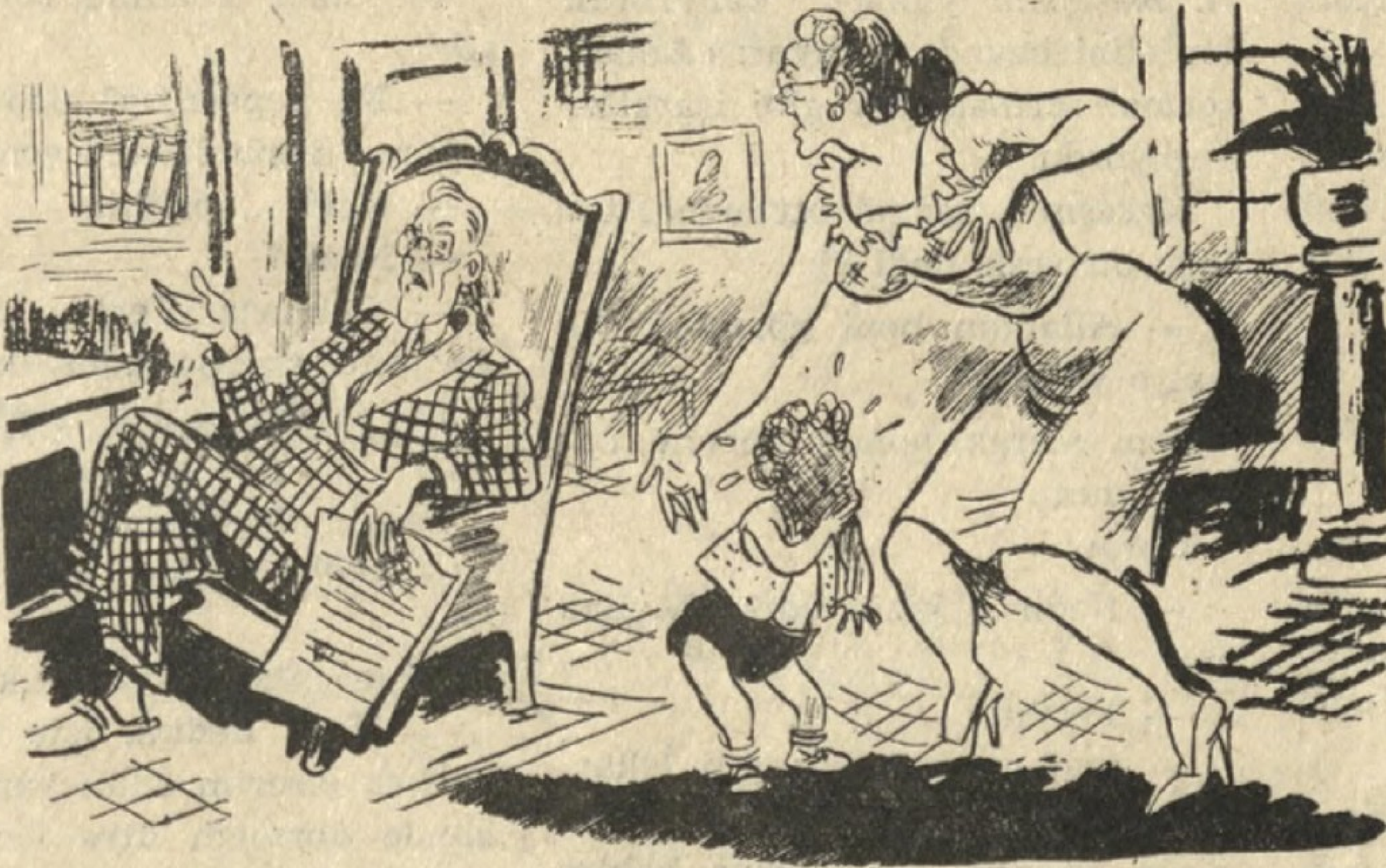
Dünya Karikatürleri

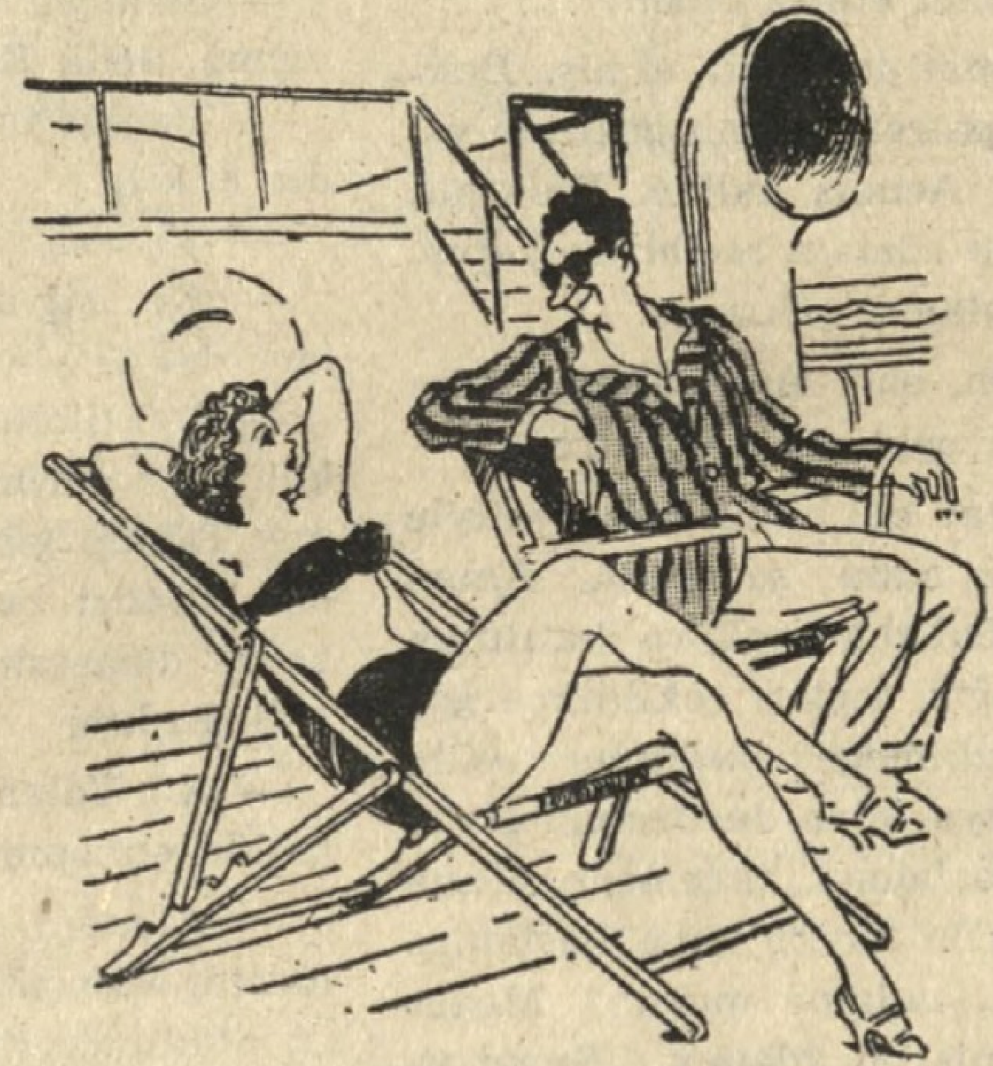
— Ne?... Bir kabinenin kirası yüz frank mı?... Buna seyyahları soymak derler!... — İci Paris —

— Şu 15 lik anahtarı bozdurmak istiyorum: Lûtfen bir 7, bir 8 yapar mısınız?... — Marc' Aurelio —

— Jhon, çocuk bir Sterlin yuttu...
— Üzülme... Sterlin yakında düşecek!... — İl Travaso —

— Gezip eğlenmek için mi seyahat ediyorsunuz?.
— Maatteessüf hayır, kocam yanımda!...

— Rica ederim yapmayınız... Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim!... — İci Paris —

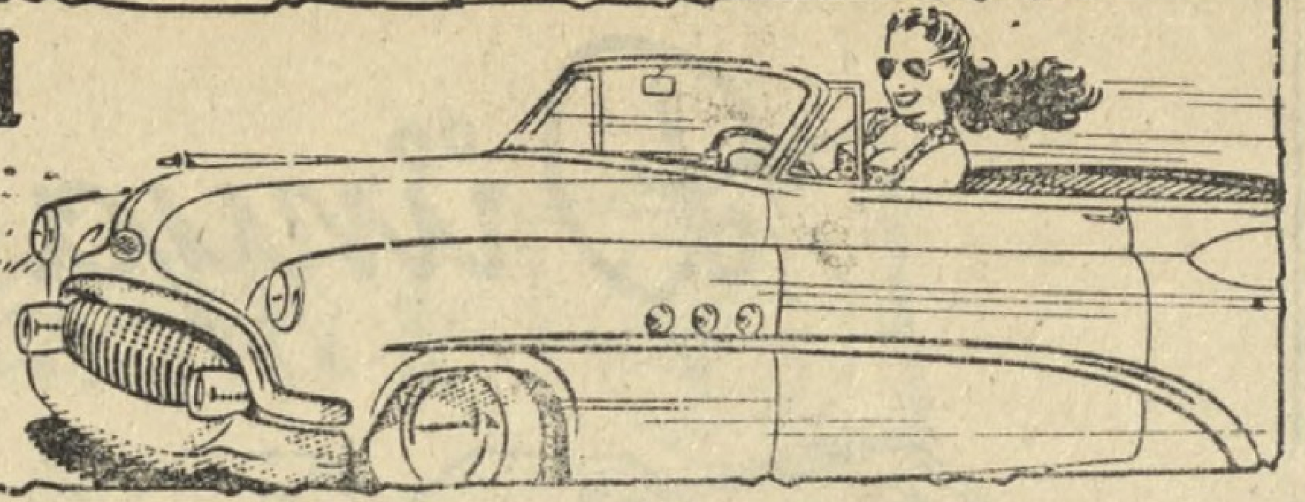

— Rica ederim, biraz ağzınız konuşsun da elleriniz sussun!... — Le Rire —

476

ZENGİN KOCA ARARKEN

YAZAN: SERVER BEDİ

AKBABA'NIN ROMANI: 4

— Sabahat burada, Kadri beyle ayni odada çalışıyormuş. Bir gün adamcağızın başı ağrımış. Kafasını avuçlarının arasında sıkıyor muş.

«— Sabahat, demiş. Müthiş başım ağrıyor.

«— Aspirin alınız, demiş Sabahat.

«— Bana hiç fayda etmez, dokunur. Elim yüzüm şişer. Bir çaresi vardır. Şöyle birisi iki eliyle saçlarımdan tutup kuvvetle çekerse, baş ağrım geçer.

Sabahat hayret etmiş:

«— Kâtibi çağırınız da çeksin saçlarınızı, demiş.

«— Yok, yok, ondan iğrenirim, sen zahmet etmez misin?

«Sabahat tereddüt etmiş. Bakmış ki, patron baygın gözlerle yalvarıyor. Acımış haline. Kalkmış, iki eliyle adamın saçlarına yapışmış, başlamış çekmeğe.

«— Oh, oh... Aman biraz daha kuvvetli çek! dermiş patron.

Sabahat da bütün kuvvetiyle çekermiş onun saçlarını. Aman Neclâ! Sabahat anlatsa katılırsın Adamcağız, saçları çekildikçe gözleri süzülmeğe başlamış. «Oh, oh...» diye inler dururmuş. Daha sonra başlamış titremeğe. Daha garip sesle haykırmağa başlamış. Valhâsıl, anlıyor musun? Meğer zevki imiş bu adamın. Sabahatı belinden yakalamağa kalkmış. Kız da onu iterek odadan dışarı fırlamış, bir daha da buraya uğramamış. İşte sen böyle bir adamla beraber çalışacaksın.

— Bilmiyordum, Ferihacığım. Bana da böyle bir şey yaparsa bir dakika durmam tabii. Fakat sen biliyordun da niçin geldin? İhtiyacın mı var çok?

— Hayır. Babamın vaziyeti şimdi çok iyi. İhtiyacım yok. Merak ettim de geldim. Dur, hiç olmazsa şu adamın yüzünü göreyim bir kere.

— Haydi, gir içeriye.

Feriha kapıyı vurmadan patronun odasına sıçrıyarak girdi.

Bu Feriha mektepte iken iyi kızdı ama, bazı bazı değişirdi. Birdenbire bambaşka bir insan olurdu. Ne gibi meselâ... Meselâ.. Muzipliği hiç sevmezdi. Sonra, durup dururken birimizden birinin canını yakardı. Bizim hayret ettiğimizi görünce, kendisi de bu haline şaşardı:

— Ne yapayım, birdenbire içimden geliyor, bambaşka bir insan oluveriyorum, derdi.

Şimdi de böyle, birdenbire keçi gibi sıçrıyarak patronun odasına girince beni bir düşünce aldı. Ayağımı kaydırmak mı istiyor acaba? Neler söylüyor içeride?.. Beni burada gördükten ve meseleyi anladıktan sonra artık içeriye girmemesi lâzımdı. Sade merak değil bu. Niyeti bozuk onun galiba. Halinde de bir hoppalık var. Dur bakalım. Şimdi Tahsin gelir, anlarım.

Ben böyle düşünürken Tahsin odaya girdi. Hızla yürüyerek masasının başına oturdu, kapıya dikkatle baktıktan sonra:

— Sana bir rakip çıktı ama, aldırma, dedi, Kadri sana bayıldı.

— Benim mektep arkadaşımdır o kız.

— Söyledi.

— Ne istiyor? Ne konuşuyorlar?

— Daktiloluk için gelmiş. Fakat seni görünce meseleyi anlamış. Dönüp gidecekmiş, fakat sen ona «Kadri beyi sen de gör bir kere» demeşsin.

Bağırdım:

— A!.. Yalan vallahi... Hiç böyle lâf etmedim.

— Anladım ben. Kız biraz oynakça. Patronun gözüne girip seni atlatmak istiyor. Fakat korkma. İmkânı yok bunun. Kadri onu şimdi sepetler.

İkide bir kapıya bakıyor, Ferihanın süklüm püklüm dışarı çıkmasını bekliyorduk. Kız içeride kaldıkça, Tahsin mırıldanmağa başladı:

— Allah Allah... Ne konuşuyorlar böyle?

— Gidip bakamaz mısın?

Tahsin tereddüt ediyordu. Patronun yanında kadın varken, zil çalmadan odaya girmesi, affedilmez bir hata olabilirdi. Cesaret edemedi. Fakat kız içeriden çıkmak bilmiyordu.

Tahsin masasının üstünde bir kâğıt aradı. Kaşlarını çattı ve patronun yanına, iş icabı, acele girebilmek için bir bahane düşünmeğe başladı.

Sonra, elinde kâğıt, ayağa kalktı:

— Gireceğim yanına, dedi.

Fakat odanın kapısında bir iki saniye durdu ve korkusunun son kırıntılarını da dağıtmağa muvaffak olduktan sonra, kapıyı vurmadan içeriye girdi.

Girdi değil; bir adım attı ve hemen geri dönerek kapıyı çekti. Kaşlarını yukarı kaldırarak bir elini havada sallıyor: «Aman! sorma! sorma!» der gibi işaretler yapıyordu.

Masasının başına oturunca, telâşlı bir sesle dedi ki:

— Allahtan beni görmedi. Ne hal o yahu!

Ben merak içinde yüzüne bakıyordum.

Sordu:

— Nedir o kızın adı? Meliha mı?

— Feriha.

— Ayol, ne yaman şey o. İskarpininin bir tekini çıkarmış, Kadrinin başına, omuzlarına habire yapıştırıyordu. Patron da memnun. Memnun ne kelime, baygın! Yaylı koltuğunda, tombul vücudunu arkaya doğru salıvermiş, hareketsiz duruyor. Gözleri süzülmüş... Vay canına! Ne mazohist herif be... Onu hiç bu halde görmemiştim. Vay enayi vay! Benim aylığıma elli lira zam yapsın, her gün ben onu iki öğün ayağımın altına alıp tepelerim.

Ben iki avucumu yanaklarımın üstüne yapıştırarak bağırdım:

— Eyvah!.. Demek ki ben hapı yuttum.

Tahsin birden doğruldu:

— Galiba öyle. Rakip kuvvetli. Baksana... Hemen tatbikata geçti. Demek patronun huyunu biliyor.

— Biliyor!

Dedim ve Sabahat meselesini anlattım.

Tahsin başını kaşıyarak mırıldandı:

— İste bu fena... Kadri şimdi onu angaje eder ve seni atlatır.

Ve kendi kendine soruyormuş gibi:

— Ne yapacağız? dedi.

Biraz düşündükten sonra;

— Kolay... dedim.

— Nedir?

— Bekleriz. Feriha gitsin. Eğer onu angaje eder, beni savmak isterse, sana söyler, değil mi?

Tahsin düşünerek cevap verdi:

— Belki söyler.. Herhalde söyler...

Heyecanla ayağa kalktım:

— Hah! dedim, işte o zaman da ben girerim onun yanına,. Sözünde durmadı diye üstüne saldırırım, öyle bir canını yakarım, onu öyle bir pataklarım ki, beni tercih eder.

Tahsin bir kahkaha attı:

— İstersen şu kapının arkasında bir süpürge var, onu da eline al!.. Yahu, ne antika herif be... Hiç böylesini görmedimdi. Kendi de bana söylüyordu ama, mübalâğa sanıyordum.

Konuşurken gözlerimiz kapıdan ayrılmıyordu.

Nihayet Feriha odadan çıktı. Yüzü gülüyordu. Bu sefer yanıma gelmedi. Uzaktan, bir elini sallıyarak:

— Allaha ısmarladık şekerim, dedi.

Uçar gibi çıkıp gitti.

Biz, Tahsinle bakıştık.

O anda zil çaldı.

Tahsin koştu ve patronun yanına girdi.

(Devamı var)

Büyük Vatansever

TALÂT PAŞA

Ittihad-ü Terakki Cemiyetinin son sadrâzamı

Talât Paşayı size:

Refikası anlatıyor

Aydabir'in 3 üncü sayısında

AYDABİR

Üçüncü sayı eşsiz bir şaheserdir

İçindeki imzalar:

Peyami Safa — Faruk Nafiz Çamlıbel — Reşat Nuri Güntekin — Midhat Cemal Kuntay — Kerime Nadir — Orhan Seyfi Orhon — Yusuf Ziya Ortaç Halûk Şehsuvaroğlu — Şükûfe Nihal — Adnan Tahir — Vahdet Gültekin — Kandemir — Selâmi Münir Yurdatap — Lâle Oraloğlu

PİTİGRİLL

Eşsiz romancı Pitigirilli'nin en son ve en güzel, tekrar tekrar okuyacağınız şaheser

HİKÂYESİ

Ord. Prof. Dr. Tevfik Remzi

Bir doktorun 24 saatini, hayatı, aşkı ve cinsî temayülleri eşsiz selâhiyetile anlatıyor!

Hiçbir mecmua bu kadar fedakârlığa katlanmamış ve bu kadar imzayı bir sayıda toplıyamamıştır

478

28/Ağustos/1952
Perşembe

Akbaba

35
Kuruş

— Türk güzelini nasıl buldun?
— Kunuri'deki Türk süngüsü kadar parlak!..